

HALKIN KURTULUŞU

23 TEMMUZ 1979
750 Kuruş
168

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Bütün faşist cinayet şebekelerinden ve eli kanlı canilerden

HESAP SORACAGIZ!

- Resmi ve sivil cinayet mangalarının işledikleri bütün cinayet ve katliamlar bir bir ortaya çıkıyor
- Bütün gericilerin MHP'yi, MİT'i Kontr-gerillayı aklama çabaları boşa çıkacaktır
- Faşist cinayet yuvalarını dağıtacak tek güç: Emekçi halkın militan mücadelesi ve devrimci birliği

T'K'P, CHP ve faşist devletin savunucusu

T'K'P, reformist CHP hükümetinin teklemeye başlamasıyla birlikte son günlerde, onun savunulup desteklenmesine hız verdi. Her geçen gün yüzü daha fazla açığa çıkan ve gittikçe gericileşen, seçim meydanlarında attığı nutukların sahteliği tamamen görülebilir olan CHP hükümetini savunabilmek için T'K'P, faşist diktatörlüğün doğrudan ve açıkça savunulması anlamına gelen sahte gerekçe-

Devamı sayfa 6'da

Yorumsuz

"... Aydınlık'ın İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığını yıpratmak gibi bir siyaseti yoktur. (...) Gazetemiz, ülkemizin birliğini ve halkımızın özgürlüğünü hedef alan anarşiye karşı sıkıyönetimin başarı kazanmasını istemiştir."

"... biz Türkiye devletinin bağımsızlığını, egemenliğini ve bütünlüğünü kararlı olarak savunuyoruz. Bugün Türkiye devletini ve ordusunu parçalamak ve yıkmak isteyen güç, Sovyet sosyal-emperyalizmidir."

"... Türkiye devletini tahrip etmek isteyen Sovyetler Birliği'nın beşinci kolları ve MHP, bugün devlet organları içinde yer yer mevzilenmişlerdir. Türkiye'nin birliğini ve geleceğini düşünmek, her şeyden önce bu yıkıcı ve bölücü unsurların devlet kurumlarından temizlenmesini gerektirmektedir. Yayınlarımız, devleti tahrip etmek amacını değil, bugün Sovyetler Birliği'ne karşı güçlü olması gereken Türkiye devletini yıkıcı ve bölücülerden arındırma amacını taşımaktadır."

(Aydınlık. 18 Temmuz 1979)

Anti-faşist mücadelenin gelişmesi sonunda

MHP'li faşistler giderek tecrit oluyor

Faşist katil şebekeleri, ülkemizin birçok yerinde anti-faşist mücadelenin yükselmesi ve devrimci ve anti-faşistler arasındaki güç ve eylem birliğinin gerçekleşmesi sonunda iyice tecrit olmakta, bunların giriştiği tertip ve provokasyonlar sonuçsuz kalmaktadır.

Anti-faşist mücadelenin geliştiği ve yükseldiği birçok alanda sivil faşist çeteler, bu alanlardan sökülüp atılmakta, birçok mahalle ve semte dahi girememektedirler. Bu durumun en son örneklerinden bir kısmını Eskişehir ve Nevşehir'den verebiliriz.

Devamı sayfa 6'da

FKÖ Türkiye'de büro açmalı, İsrail'le ilişkiler kesilmelidir

Filistin halkının haklı davasını savunalım

Filistin halkının haklı mücadelesine gölge düşürülemeyecektir.

Geçtiğimiz hafta Filistinli gerillaların Ankara'

Devamı sayfa 6'da

Katliam, cinayet ve ırza geçme, "davadan dönen"lerin temizlenmesi... İşte MHP. Bu katiller şebekesi, halkın elinden yakasını kurtaramayacak.

Bu defter dürülecek

- MHP VE SİLAHLI YAN ÖRGÜTLERİ MUTLAKA KAPATILACAK, ELİ KANLI CANİLER BİRER BİRER CEZALANDIRILACAK

MHP adlı sivil faşist cinayet şebekesinin bütün kirli çamaşırları, cinayet ve katliamları bir bir ortaya çıktıkça, MHP bütün yüzüyle iyice deşifre oldukça, bu faşist katliam yuvasının elebaşları, bir yandan kendilerini kurtarmak için yeni manevralar çevirmekte, bir yandan yeni provokasyonlar tezgahlamakta ve bir yandan da kitleleri aldatmak için faşist demagojiyi artırmaktadırlar.

Bunun birçok örneğe son günlerde daha çok tanık olduk.

Son bir hafta içinde MHP'li faşist cinayet mangaları tarafından düzenlenen tertip ve provokasyonlar ve MHP'nin katil

Devamı sayfa 6'da

Faşizmin, faşist cinayet mangalarının yüzleri daha berrak bir şekilde açığa çıktıkça, kapitalizm denen çöplüğün pislikleri daha çok ortalığı sardıkça faşizme, faşist cinayet şebekelerine cankurtaran simidi atanlar giderek çoğalıyor. Ve bunlar, bunu bugün artık daha açıkça yapıyorlar.

Reformist CHP'nin elebaşıları MHP'nin cinayet ve katliamlarını gizlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. MHP'yi aklamak, onu kuzu postuna bürünmüş bir canavar olmaktan çıkarmak için vargüçleri ile çalışıyor. Ecevit, Türkeş'in kanlı elini sıkmaya hazırlanıyor, ona 'diyalog' çağrısı yapıyor. Gerici hükümet, MİT, Kontr-gerilla gibi resmi cinayet mangalarını halka şirin ve masum göstermeye çalışıyor. Egemen sınıflar CHP gerici hükümeti eliyle ve militarist güçleri aracılığıyla emekçi halka karşı saldırısını yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Revizyonistler ise bir yandan MHP'yi aklama yarışına katılırken,. bir yandan da faşizmin militarist güçlerine çağrı yaparak devleti ve faşizmi güçlendirmeye çalışıyorlar.

Halbuki devrimciler ve emekçi halk, resmi ve sivil faşist cinayet mangalarının nasıl dağıtılacağını hem dünya halklarından ve hem de kendi deneyleriyle pratik olarak öğreniyorlar, görüyorlar.

İşte İran halkının mücadelesi. Emekçi halkın nasırlı elleri SAVAK'ı da ğıttı, işkenceci katilleri cezalandırdı. İşte Portekiz. Katliam yuvası Pİ-

Devamı sayfa 6'da

Sıkıyönetim kime karşı olduğunu ve ne için ilan edildiğini İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı itiraf ediyor

Sıkıyönetim Komutanlığı gerçeği itiraf ediyor

"İstanbul şehrinin muhtelif yerlerindeki yirmiyi aşkın okula yerleştirilen askeri birlikler meyanında, Fikirtepe Atatürk Eğitim Enstitüsünde de devamlı olarak bulunan askeri birlik, bu okulun fiziki güvenliği ve bekçiliği için değil, düzenlenen bir nöbet ve istirahat sistemine göre, ani müdahale kuvveti olarak bölgedeki kitlesel eylemleri önlemek üzere görevlendirilmiş olup, okulla ilişkisi sadece iskan bakımındandır."

Yukarıdaki satırlar, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının Atatürk Eğitim Enstitüsündeki patlama olayı ile ilgili iki gazetenin yayını üzerine 15 Temmuz 1979 tarihinde yaptığı açıklamadan alınmıştır.

Aslında uzun bir yoruma gerek bıraktırmayacak kadar açık bir şekilde İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı gerçeği bütün çıplaklığı ile itiraf ediyor, ortaya koyuyor: Sıkıyönetim birlikleri, sivil faşist saldırganların cinayet ve katliamlarını önlemek için değil, tersine kitlesel eylemleri önlemek ve ezmek için belirli yerlere yerleştirilmekte, ve buna uygun olarak görev yapmaktadır.

Gerçek tam da Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı itirafa uygundur. Eli kanlı sivil faşist çeteler ve resmi cinayet mangaları, halkın yoğun olarak bulunduğu yerlere bomba atarak veya tek tek cinayetler işleyerek yığınların anti-faşist mücadelesini engellemeye çalışmakta, Sıkıyönetimin emri altındaki militarist güçler de katledilen devrimcinin veya yurtseverin cenaze törenine katılan emekçileri toplayıp cezaevine doldurmakta veya cenaze törenine izin vermemektedir. Bu bakımdan eli kanlı resmi ve sivil faşist çeteler ile sıkıyönetimin üniformalı güçleri uygun bir görev bölümü de yapmışlardır.

Atatürk Eğitim Enstitüsündeki patlama olayında da aynen böyle olmuş-

Devamı sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Faşizmin alternatifi CHP reformizmi değildir

T'K'P'li revizyonistlerin kafa bulandırıcı propagandasının etkisi altında kalan, Cumhuriyet, Milliyet vb. gibi günlük gazetelerin demokrat geçinen yazarları hâlâ faşizme karşı alternatif olarak CHP reformistlerini ve bunların oluşturdukları hükümeti göstermeye devam ediyorlar. Reformist hükümetin son günlerde sallanmaya başlaması, bunların bu konuya ilişkin propagandalarını yoğunlaştırmalarına neden oldu.

Adını andığımız gazetelerin yazarları, yıllardır devrimci kamuoyu tarafından demokrat olarak tanınmaktadırlar. Ve bunların bazılarının 12 Mart faşizminin hışmına uğradıkları da bir gerçektir. Bugün ise bunlar, faşizmi güçlendiren CHP reformizminin kuyruğuna takılmış ve onun gözü kapalı destekleyicileri kesilmişlerdir Hem de CHP reformistlerinin hükümet olmasıyla, başta ABD olmak üzere her türden emperyalizme ve gericiliğe karşı olmadığı, aksine onların çıkarları doğrultusunda bir politika izlediği ortaya çıktığı halde aynı tavırlarını sürdürüyorlar.

Emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik sistemin tüm bunalımının yükünü emekçi kitlelerinin sırtına bindiren reformistler, halk kitlelerinin sömürü ve baskıya karşı yürüttükleri demokrasi mücadelesini, MC faşist hükümetlerini aratmayacak bir şekilde ezmeye ve sıkıyönetimli faşist saldırılarla kitleleri sindirmeye çalışıyor.

Devamı sayfa 6'da

Faşistler ve ırz düşmanlığı

Geçtiğimiz aylar içinde İstanbul'da Suadiye semtinde soygun için girdikleri bir evde bulunan genç bir kıza tecavüz eden ve o dönemde renkli burjuva basınının manşetlerine geçen ırz düşmanı sapıklar çıka çıka MHP'li faşistler çıktılar.

Bu ırz düşmanı faşist çetenin elemanları verdikleri ifadelerinde "ülkücü" olduklarını ve "ülkücü dava için mücadele ettiklerini" söylüyorlar. Faşist cinayet ve katliamların baş tertipçileri de bu sapıkların koruyuculuğunu yapıyor.

Bunun da ötesinde yakalanan bu faşist sapık-

Devamı sayfa 6'da

(YAZISI 2. SAYFADA)

Kıbrıs'ta Türk işgali sürüyor.

İşgalin 5. yıldönümünde Kıbrıs'ta durum

- BÜTÜN GERİCİLER KIBRIS HALKINA KARŞI BİRLEŞİYOR

Kıbrıs'ın "Barış Harekatı" adı altında istilasından bu yana beş yıl geçti. Kıbrıs'ın önemli bir kısmı hâlâ işgal altında. Diğer kısmında ise Rum gericiliği iktidarını sürdürüyor.

Kıbrıs'ta emperyalist ve onların güdümündeki Türk ve Rus gericilerinin çıkarları çatışıyor. Bütün gericiler ve emperyalistler mümkün olduğu kadar kendi lehlerine çözümler öneriyor ve elde et-

Devamı sayfa 6'da

1 MAYIS MAHALLESİ HALKI DİRENDİ VE KAZANDI

Nasırlı eller, faşizmin tankını, topunu, paralı uşaklarını dize getirdi

(YAZISI 7. SAYFADA)

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

VARAN 2

Nikaragua halkının büyük zaferi

...Somoza da kaçtı

Nikaragua halkının faşist Somoza'ya ve emperyalistlerin çıkarlarının bekçisi "Ulusal Muhafızlara" karşı verdiği silahlı mücadele bir faşist diktatörün daha devrilmesiyle sonuçlandı. Faşist İran Şahından sonra Somoza da kurtuluşu emperyalist efendilerinin eteğine sığınmakta buldu. Amerikan emperyalistlerinin tüm çaba, baskı, müdahale tehditlerine karşın yurtsever halk güçlerinin mücadelesi zafere ulaştı.

ACLIĞIN VE MERSEDESLERİN KOL GEZDİĞİ BİR ÜLKE

Nikaragua, yabancılara ait olmayan her şeyin Somoza'ya ait olduğu geri, yarı-sömürge bir ülkedir. İşsizliğin hasat mevsiminde % 30, diğer aylarda % 50 oranında olduğu, halkın en temel beslenme maddelerinden bile yoksun bulunduğu, günlük çalışma süresinin yasalara göre 12 saat olduğu bir ülke. Buna karşın Amerikan tekelleriyle, Alman tekellerinin, ve diğer emperyalist tekellerin ülkenin tarımından (kahvesinden, pamuğuna) sanayisine kadar her şeye egemen olduğu bir ülke.

Nikaragua'da tüm emperyalist sermayenin 3/4 ünü Amerikan yatırımları oluşturur. 1975 yılında petrolün bulunmasıyla, Ortadoğu'da, Afrika'da, dünyanın her yerinde hangi taşı kaldırsanız altından çıkan petrol tekelleri (Shell, Taxaco, Exxon) Nikaragua'daki petrolü tekellerine aldılar. Amerikan sermayesinin yanı sıra, ülkemizde de yakından tanıdığımız Alman tekellerinin birçoğu (BASF, Bayer, Siemens, VW, Mercedes-Benz, AEG-meşhur emayeli AEG) faşist Somoza'yla el ele Nikaragua halkını iliğine kadar sömürüyordu.

FAŞİSTLER DÖKTÜKLERİ KANIN HESABINI VERECEKLER

Aynı zamanda yabancı şirketlerin temsilciliğini (Mercedes tekelinin Orta Amerika temsilcisi) de yapan Somoza, diktatörlüğünü tüm faşistler gibi halk düşmanı orduya dayanarak yürütüyordu. Subaylarının hemen tümü Amerika'da eğitilen "Ulusal Muhafızlar" denen halk düşmanı ordunun silahları Amerikan ve İsrail yapımı. Emekçilerin yığınlar halinde katledildiği, cezaevlerinin ağzına kadar doldurulduğu, insanların gece yarıları evlerinden alınıp götürüldüğü Nikaragua'nın faşist ordusunun birçok subayı şimdi Somoza'ya birlikte ülkeyi terkediyor. Döktükleri kanın hesabını vermeyeceklerini sanarak emperyalist efendilerinin yanına sığınmaya çalışıyorlar.

GENE IMF

1977'den beri gittikçe gelişen silahlı halk hareketini tek başına bastıramayan faşist Somoza, ekonomik ve siyasal bunalımı atlatabilmek için emperyalistlerden hem ekonomik hem de askeri yardım aldı. 1979 Mayısında IMF, Somoza'ya 20 milyon marklık kredi açtı; ancak bu da derde çare olamadı.

NİKARAGUA HALKININ EMPERYALİZME KARŞI UZUN MÜCADELESİ

İspanyol sömürgecilerin Güney Amerika'yı yağmalamaya giriştiği 18. yüzyıldan bu yana Nikaragua halkı bağımsızlığı için sürekli savaştı. Önce İspanyollara karşı, daha sonra Amerikan emperyalistlerine karşı. 1927'de General Sandino önderliğinde oluşturulan ve daha çok yoksul köylülüğe dayanan halk ordusu, Amerikan emperyalistlerini ülkeden çıkarttı. Siyasal bağımsızlık elde edilmiş olmasına karşın, ekonomik bağımsızlık sağlanamamıştı. Bir süre sonra Somoza ailesi başa geçti. 1957'de iktidara gelen Anastasio Somoza o günden bu yana Amerikan ve Alman emperyalistleriyle el ele ülke halkını kanına, iliğine kadar sömürdü. Ancak şimdi hem Somoza hem de emperyalistler ülkeyi terk ediyorlar.

SOMOZA KAÇTI; MÜCADELE SÜRECEK

Somoza'nın pılısını pırtısını toplayıp ağababası Amerikan emperyalistlerinin yanına sığınması on yıllardır bu zalim diktatöre karşı savaşan Nikaragua halkının anti-emperyalist demokratik mücadelesinin yolunda çok büyük bir adımdır. Ama Nikaragua halkının önünde daha mücadele uzanmaktadır. Amerikan emperyalistleri, yurtsever güçlerin Somoza rejiminin temellerini sarsmaya başlamasından bu yana çevirdikleri manevralarla daha o günlerden Nikaragua halkının yeni mücadelelere hazırlanması gerektiğini göstermişlerdir. ABD ve Güney Amerika'nın ABD güdümündeki uşak yönetimleri Nikaragua halkının zaferini elinden almak veya bu zaferin sonucunda ortaya çıkan hedefleri karartmak için çabalarına hız vereceklerdir.

Öte yandan Nikaragua halkının büyük zaferi somut adımlarla pekiştirilmesi gerekiyor. Nikaragua'nın yoksul köylülerini toprağa kavuşturacak olan köklü bir toprak devrimi, emperyalizmin üstündeki ekonomik denetimini sona erdirecek anti-emperyalist önlemler ve bütün halkı özgürlüğe kavuşturacak olan demokrasinin yerleştirilmesi bunların başlıcalarıdır.

Ama bütün bunlar hem emperyalistlerin hem de iç gericiliğin büyük direnmesiyle karşılaşacaktır. İşte bu nedenle Nikaragua halkını daha zorlu mücadele günleri beklemektedir.

Türkiye proletaryası ve emekçi halkı, Nikaragua halkının büyük mücadelesini coşkuyla selamlamaktadır; çünkü onların şanlı zaferi ortak düşmanımız emperyalizmi zayıflatmış ve dünya halklarının savaşına güç katmıştır.

Nikaragua halkı: Günde 12 saat çalışan, gene de ... bir halk.

5 Kıta'dan

ÇİN REVİZYONİSTLERİ YABANCI SERMAYE YASASI ÇIKARDI

ABD ile önemli bir ticaret anlaşmasının imzalanmasından bir gün sonra 1949'dan bu yana ilk kez yabancı yatırımlarla ilgili bir yasa metni yayınladı.

"Karma şirketler" hakkındaki bu yasa emperyalistler tarafından olumlu karşılanmıştır. Bu yasa uyarınca sermayesinin % 100'ü yabancı kaynaklı şirketlerin kurulması olanaklı olacaktır. Ayrıca yatırım yapanların kârları garanti altına alınmakta ve bunların üç yıl boyunca gelir vergisi ödemeden kârları dışarıya transfer edebilmelerine olanak tanınmaktadır.

BRİTANYA: EMEKÇİLERE YÖNELİK BÜYÜK SALDIRI

Geçen ay içinde yeni İngiliz hükümeti, parlamentoya bütçe taslağını sundu. Taslak, yüksek kazançlıların gelir vergisinde önemli bir indirimi öngörüyor. Örneğin % 83 olan en üst vergi oranı % 60'a düşürülüyor. Öte yandan işletme vergisi % 8'den % 15'e çıkarılıyor. Bunun sonucu olarak fiyatlar çok büyük bir oranda yükselecektir. Hükümet üyeleri bile en azından % 17,5 bir fiyat artışının beklendiğini belirttiler. Bunun yanı sıra devlet işletmelerinin satışa çıkarılması sonucu işçilerin kitle halinde işten atılmaları ve devlet harcamalarının kısıtlanmasından söz ediliyor.

Emekçilerin, özellikle en yoksul kesimlerin yaşam koşullarına yönelik açık bir saldırı olan bu bütçe taslağı, geniş çapta protestolara yol açtı. Sendikalar bu program ile işsiz sayısının 1,3 milyondan 2 milyona çıkacağını açıkladılar.

ZİMBABVE: RODEZYALI IRKÇILAR İLE NATO SİLAH TİCARETİ

Birleşmiş Milletlerin boykot kararına karşın NATO ülkeleri, Rodezya ırkçı rejimine silah gönderiyorlar. İngiliz gazetecileri bu silah ticaretini ortaya çıkarmış bulunuyorlar. Irkçılar tarafından halka ve yurtseverlere karşı kullanılan bu silahlardan bir kısmı Marchetti 260 tipinde İtalyan uçaklarıdır. Bu uçaklar, sahte belgelerle Güney Afrika üzerinden Zimbabve'ye gönderilmiştir. Bir diğeri ise İsrail'in yardımıyla ve bir Batı Alman uçak gemisiyle ırkçılara gönderilen Amerikan savaş helikopterleridir.

İSPANYA: POLİS, BELEDİYE MECLİSİ TOPLANTISINA SALDIRDI

Bask kenti Rentaria'da Madrid rejiminin polisiyle yeniden yoğun çarpışmalar oldu. Silahlı birlikler önce Belediye önündeki bir gösteriye, daha sonra da Belediye binasına saldırdılar. Olağanüstü bir toplantı için biraraya gelmiş olan Belediye Meclisi üyelerine karşı gözyaşartıcı gaz ve bombalarla hücum ettiler. Altı kişi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Polisin bu provokasyonuna karşılık Rentaria emekçileri 24 saatlik bir genel greve gitti.

Çin Üzerine Düşünceler'DEN

5 Temmuz 1963
Cuma

HİÇBİR SONUÇ VERMEYECEK BİR TOPLANTI

Deng Siao-ping başkanlığındaki Çin Komünist Partisi heyeti Moskova'ya vardı. Pekin'den düğüne gidermiş gibi debdebeyle uğurlanan heyet, Moskova'da bir cenaze gibi soğuk karşılandı.

Bu değersiz, resmi toplantının ne getireceğini göreceğiz. Eminim ki, bu hiçbir sonuç vermeyecek, tersine açık konuşmakta ne denli haklı olduğumuzu gösterecek. Merkez Komitesi'nin plenumunda çizgilerinden bir adım bile geri atmayacaklarını söyleyen Kruşçevci hainlerle görüşmelerden ne gibi bir sonuç alınabilir? Kruşçevciler bununla şunu söylemek istiyorlar: Siz Çinliler, geri adım atın ve gelin, bizim oyunumuza katılın!

Bu koşullarda, istiyorsanız gidin ve Kruşçevcilerle "sabırla" konuşun.

s.44, İng. Baskı

Çin Üzerine Düşünceler'DEN

17 Nisan 1964
Cuma

UŞAKLARI KRUŞÇEV'E NİŞAN VERİYOR, ÇİN YÖNETİMİ ONA TEBRİKLERİNİ İLETİYOR

Moskova'da dün ve bugün, Kruşçev'in uşakları, yaşgünü nedeniyle ona "Altın Yıldız"dan, "Aslan Nişanı"na kadar uzanan nişanlar taktılar. Bu biraz, İsa'ya hediyelerini götüren kralların öyküsünü andırmaktadır. Uşaklar, müflisin prestijini ayakta tutmak için çaba harcıyor. Ona her yerde sevinç çığlıkları dolu telgraflar geliyor; ama bunlar arasında en yersizi ve tamamen hatalı olanı Çinli yoldaşlarınkidir. Onların kutlama telgrafı saçmalığın dik âlâsıdır. Çinli yoldaşlar bunun için hangi mazereti ileri sürerlerse sürsünler, geçerli olamaz. Onların girişimleri sınıfsal, siyasal ve ideolojik bir hatadır. Bu eylemi hiçbir biçimde kabul edemeyiz; bunu onlara söyleme fırsatını bulacağız, eğer doğrudan olmazsa, dolaylı olarak mutlaka. Hemen bugün, Kruşçev'in, onun gibi bir hainin hak ettiği gerekçeleri de açıklayarak, Tiran kenti "onur hemşerisi" ünvanını yitirdiğini bildireceğiz. Böylece, bu önemli siyasal eylem kendi usulümüzle, bu revizyoniste verilen bir "nişan" ve aynı zamanda Çinlilerin, Vietnamlıların, Korelilerin ve diğerlerinin mesajlarına bir yanıt olacaktır.

s.66, İng. Baskı

PKP(YK) Kongre Kararı: ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'Nİ MAHKÛM EDİYOR

"Mao Zedung düşüncesi mahkum edilmelidir"

PKP(YK) 3. Kongresi, revizyonizme karşı mücadelede önemli bir adım olan Mao Zedung düşüncesinin mahkum edilmesinde, bu düşüncenin esas olarak 4 noktada Marksizm-Leninizmle çeliştiğini belirtmiştir. Bu 4 konu esas olarak şunlardır: "... devrimin tüm aşamaları boyunca proletaryanın hegemonyasının gerekliliğinin kavranmaması, sosyalizmin inşasının güvence altına alınması için bir sınıf olarak burjuvazinin tasfiye edilmesinin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliğinin kavranmaması, proletaryanın Komünist Partisine ilişkin Leninist kavramdan sapma ve felsefi, siyasal ve yöntem bilim alanlarında diyalektik materyalizmin yerine eklektizmin geçirilmesi."

Merkez Komitesi raporu daha sonra bu konulardaki görüşlerini şöyle geliştirmektedir:

"PROLETARYANIN HEGEMONYASININ TERKEDİLMESİ"

"... Çin devrimi ve Çin Komünist Partisi, 24 yılı kırlarda geçirdi. Partide 1926'da % 66 işçi varken 1930'larda şehir proletaryası içindeki çalışmanın pratikde terkedilmesiyle birlikte partide köylü oranı % 90'a çıktı."

"... Marksizm-Leninizm yerini giderek Mao Zedung düşüncesine bıraktı ve Mao'nun yönetiminde kaleme alınan ve 1945'deki 7. Kongrede onaylanan tüzük bu düşünceyi ÇKP'nin teorik temeli olarak tanımladı."

"Çin Komünist Partisi'nin, toplumsal ideolojik ve siyasal bileşimi, cephenin, ordunun ve Çin devriminin gelişme sürecinin kendine has özellikleri, 1949'daki kurtuluştan sonra proletaryanın hegemonyasını sağlaması için çok zor nesnel koşullar yarattı."

"SİYASAL VE İDEOLOJİK ÇOĞULCULUK"

"SBKP 20. Kongresinin ardından Mao, tavrını değiştirdi ve Stalin tarafından yapılan yanlışlardan söz ederek, 1956 Nisanında kaleme aldığı "On Büyük İlişki Üzerine" ve Şubat 1957'deki "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Çözümü Üzerine" adlı yazılarında burjuvazinin, sosyalizmin inşasına barış içinde katılmasını ve ideolojik ve siyasal çoğulculuğu savunan bir teori geliştirerek Marksist-Leninist proletarya diktatörlüğü teorisinden uzaklaştı"...

"ANTİ-LENİNİST PARTİ KAVRAYIŞI"

"1921'den 1928'e kadar Komünist Enternasyonalin desteğiyle ÇKP altı kongre gerçekleştirdi. Mao'nun 1935'te Genişletilmiş Siyasi Büro Toplantısında partinin başına gelmesinden sonra partinin yönetimi yeniden biçimlendirildi... 7. Kongre 1945'te yapıldı 1949'da iktidarın ele geçirilmesinden sonra 8. Kongre 1956'da yapıldı. 8. Kongre ile 1969'daki 9. arasında Mao tarafından, iktidarı ele geçirmiş olan sağcı kliğe karşı Kültür Devrimi başlatıldı. Bu hareket, parti dışında ve ona karşı bir hareket olarak gelişti ve ÇKP'nin örgütlenmesini tamamen dağıttı ve onu pratik olarak yıktı.

Bu dönem boyunca MK toplantıları son derece aralıklı olarak yapıldı. 10. toplantı Eylül 1962'de, 11. Ağustos 1966'da ve 12. de Ekim 1968'de yapıldı. 9. Kongre delegeleri de seçimle değil, atamayla geldiler. 9. Kongreyle 1963'teki 10. Kongre arasındaki dönemde 9. Kongre tarafından Marksist-Leninist ölçüler dışında Mao'nun halefi olarak ilan edilen Lin Biao tasfiye edildi. Aynı son, Kültür Devrimi'nin parlak simalarından Cen Boda'nın da başına geldi..."

"... Komünist Partisinin proleter olmayan görüşleri temelinde geliştirilen parti içinde "iki çizginin' sürekli varlığı küçük-burjuva hizipçiliği ve hizip ruhunun varlığını doğrulamak için kullanıldı."

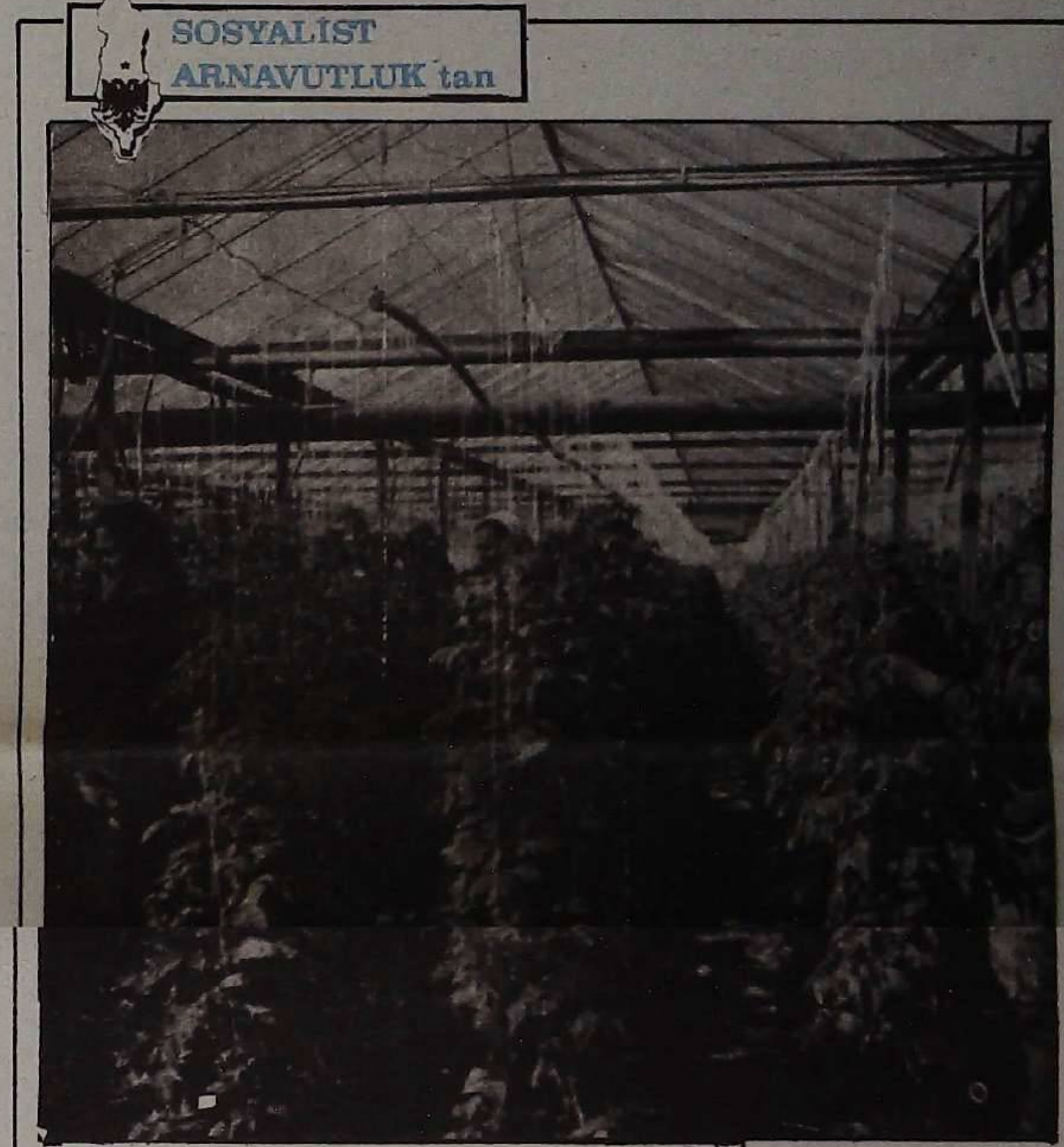
"EKLEKTİK BİR DÜŞÜNCE"

"... Bu düşüncenin felsefe ve yöntembilim alanında, ideolojik ve siyasal planda ve partinin teorisi ve pratiği konusundaki eklektizmi bize Mao Zedung düşüncesini anti-Marksist olarak tanımlamamıza olanak vermektedir."

"... Bu, Partimizin görüşlerindeki eklektizm tehlikesine karşı uyanıklığımızı artırmamızı ve Merkez Komitesinden başlamak üzere tüm örgütümüzde gerçek Marksist-Leninist düşüncenin kök salmasının güçlendirilmesini gerekli kılmaktadır"

PKP(YK) 3.Kongresi Kararından
Bandeira Vermelha-No 180/27.6.1979

SOSYALİST ARNAVUTLUK'tan

Kurtuluştan sonra Arnavutluk tarımında büyük gelişmeler olmuştur. Toplam tarım üretimi Kurtuluş öncesine oranla 4,5 kat daha fazladır.

Kuruluşunun 35. yılında

Arnavutluk'ta tarım

Arnavutluk'ta kurtuluştan sonraki 35 yıl boyunca, sanayinin yanı sıra tarım da hızla kalkınmıştır. Ekonominin diğer dallarında görülen gelişme ve anayurdun savunması büyük ölçüde tarımdaki hızlı gelişmeye bağlıdır.

KURTULUŞTAN ÖNCE: YOKSUL BİR TARIM ÜLKESİ

Kurtuluştan önce bir tarım ülkesi olmasına karşın, Arnavutluk tarımı çok geriydi. Toprağın büyük bir bölümü bataklık ve kullanılmaz bir haldeydi, hiçbir sanayi bitkisi ekilmiyordu. Verim çok düşüktü, hektar başına en çok 6-8 kental ekmeklik tahıl üretiliyordu. Tarım esas olarak kol gücüne dayanıyordu ve makinalaşma çok geri bir düzeydeydi. Kimyasal gübreler ise hiç bilinmiyordu.

TOPRAK DEVRİMİ VE KOLLEKTİFLEŞTİRME

Kurtuluştan sonra AEP, sosyalizmin kırsal alandaki inşasını göz önüne alarak tarıma büyük önem verdi. Toprak devrimi gerçekleştirildi. Bu, kırsal alandaki toplumsal ve ekonomik ilişkilerdeki ilk devrimi oluşturuyordu. Ama bu yalnızca bir başlangıçtı. Tüm köylülüğün giderek kollektifleşmesiyle tarım kooperatifleri kuruldu. Bu büyük bir zaferdi; kırsal alandaki gelişmede ikinci köklü devrimdi.

35 yıl boyunca, devlet, tarım alanında büyük yatırımlar yaptı. Bataklıklar kurutuldu, topraklar islah edildi, özellikle dağlık bölgelerde sulama kanalları ve yüzlerce havuz inşa edildi. Arnavutluk'ta tarım gittikçe gelişmektedir; çünkü emekçi kitlelerin yararına bir siyaset izlenmektedir. Her şeyden önce ekilebilir topraklar genişletilmiştir. Bugün ekilebilen topraklar, kurtuluş öncesine oranla 2,5 kat daha fazladır. Bunun yanı sıra, tarımın maddi, teknik temeli daha da güçlendirilmiştir.

TARIMDA MAKİNALAŞMA

Tarımın makinalaşması ülkenin hemen her yanına yayılmıştır. 1938 yılında traktör sayısı iki elin parmaklarını geçmezken bugün binlerce traktör kullanılmaktadır.

Kurtuluştan sonra tarım makinaları yapımında büyük bir gelişme olmuştur. Özellikle 1960'lardan sonra önemli bir atılım yapılmıştır. 1978'de, 1960 yılına oranla 4 kat daha fazla traktör vardır.

Bugün Arnavutluk'ta toprak işlemede % 93, buğday öğütmede % 85, hasatta % 60 oranında makina kullanılmaktadır. 1938'de toprakların ancak % 10'u sulanabilirken, bugün % 65'i sulanmaktadır. 6. Beş Yıllık Plan sonunda bu oran % 80'e ulaşacaktır. Bugün Arnavutluk'ta tarım üç temel alanda yapılmaktadır: Ekmeklik tahıl, meyvacılık ve hayvancılık. Toplam tarım üretimi kurtuluştan öncesine oranla 4,5 kat daha fazladır. Özellikle Kruşçevci revizyonistlerin ihanetinden sonra revizyonistlerin batlamalarına karşın büyük başarılar elde edilmiştir.

KÖYLE ŞEHİR ARASINDAKİ FARKLILIK AZALIYOR

Bu 35 yılda elde edilen büyük başarılar Arnavutluk'un kırsal bölgesini büyük bir hızla geliştirmiş ve köyle şehir arasındaki toplumsal farklılıkları giderek azaltmıştır. Kollektif ekonomiden sağlanan gelirler de artmıştır. 1961 ile 1971 yılları arasında işçi ve memurların kişi başına gelirleri % 19,5 artarken, köylülerin gelirleri % 26,6 artmıştır. 5. Beş Yıllık Plan döneminde (1971-1975) köylülüğün kişi başına gelirindeki artış, şehire oranla iki kat daha fazladır. Sosyalist Arnavutluk'ta köyünün yaşam biçiminde önemli değişiklikler göze çarpmaktadır. Kazanılan başarılar işçi sınıfı ile köylülük arasındaki farklılığın giderek azaltılmasına hizmet etmiştir.

Dost-düşman karmaşası, Faşizme, Revizyonizme, Reformizme karşı tavır ve KURTULUŞ'UN EKLEKTİZMİ

★ KURTULUŞ, FAŞİZME KARŞI REFORMİZMİ DESTEKLEYEN T'K'P'DEN ÖĞRENMEKTEN VAZGEÇMİYOR.

★ KURTULUŞ, ALDATMA VE UYUTMA ARACI PARLAMENTOYU MERKEZİNE ALAN TAHLİLLERLE DEVRİMİN İLERLEMESİNE KATKIDA BULUNAMAZ.

★ CHP REFORMİZMİ İFLAS ETTİKÇE, DEVRİMCİLEŞEN KİTLELERİ ETRAFINDA TOPLAYACAK BİR DEVRİMCİ GÜÇ MERKEZİ YARATIP GELİŞTİRMENİN ÖNEMİ ARTIYOR.

Bilindiği gibi Kurtuluş, öteden beri HALKIN KURTULUŞU'na Türkiye devriminin dostlarını düşman gösterdiği yolunda bir suçlama yöneltir. Örneğin, O, Halkın Kurtuluşu'nu "Türkiye proletaryasının ve Türkiye halklarının dostlarını düşman olarak gösteren, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede yerleri olanları düşman gösteren bir siyasi çizgi..." olarak tarif eder. (Bkz. Kurtuluş'un 1 Mayıs'ı değerlendirdiği özel sayısı, s.12).

Kurtuluş'un "anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede yerleri olanlar"la kastettikleri başta T'K'P olmak üzere Kruşçev-Brejnevci modern revizyonistlerden başkaları değildir. Ama Kurtuluş, öylesine bir açmaz içindedir ki Halkın Kurtuluşu'nu örneğin T'K'P'yi dost olarak görmediği için eleştirirken, özellikle 1 Mayıs'tan sonra yenilir yutulur olmaktan çıkan T'K'P ihanetine ortak olmaktan, onu açıkça savunuyor görünmekten, onunla birlik fikrini işlemekten kaçınmaktadır. 1 Mayıs'ta, son anda bir manevrayla, sıkıyönetim paşalarının takdirini kazanan T'K'P'nin ihanetine ortak olmaktan kendisini kurtaran Kurtuluş, özellikle bu dönemden sonra T'K'P'yi "ilerlemeci hainler" olarak anmaya, onları eleştiriyor görünmeye yönelmiştir. Ama işte hainleri düşman olarak gören ve buna uygun davranan Halkın Kurtuluşu hâlâ yanlışlık yapmaktadır!

Peki, hain dediklerinin aynı zamanda dostlar olduklarını savunan, böylece hainliği, devrim düşmanlığını kabul edilebilir, ortak olunabilir bir şey olarak göstermeye yönelen Kurtuluş doğru yolda mıdır? Açıktır ki devrim düşmanlarının dost mu, yoksa düşman mı olduklarına pek karar veremeyen Kurtuluş'un, bu hainlerden etkilenmesi, onlardan öğrenmesi, bir yandan devrim yolunda yürümeye çalışırken, diğer yandan onların halk ve devrim düşmanı demagoji ve propagandalarına kolaylıkla kapılıyor olması doğaldır. Revizyonizme karşı tavrı, ondan önemli ölçüde etkilenmesi, Kurtuluş'un eklektizminin başlıca etkenidir. Ve bu etkiyle onlar, Kruşçevci revizyonistlerin kitleleri ağulamayı hedefleyen propagandalarını önemli ölçüde benimseyerek devrimin dost ve düşmanlarını genel olarak da muğlaklaştırıp bulanıklaştırıyorlar. Bu CHP hükümetine karşı tavırlarında da yansıyor.

KURTULUŞ, REFORMİZMDEN BİR TÜRLÜ KOPAMIYOR

Kurtuluş, baştan beri CHP reformizmine ve reformist CHP hükümetine karşı tutarlı bir tavır içine girememiştir. İlk başlarda, o, CHP'nin faşizme karşı mücadelede müttefik olabileceğini açıkça söylüyor, örneğin Devrimci Yol'u "Devrimci Yol dergisi, CHP'nin anti-faşist mücadelede müttefik olamayacağını, bunu söylemenin faşizme teslimiyet çizgisini oluşturduğunu söylüyor" (KSD, S. 19, s.6) şeklinde eleştiriyordu. HALKIN KURTULUŞU, genel olarak reformizmi, özel olarak da CHP reformizmini başından beri doğru olarak değerlendirdi, ve sosyal pratiğin HALKIN KURTULUŞU'nun söylediklerini doğrulamasıyla modern revizyonistler dışında kalan akımlar, giderek CHP reformizmiyle birlik ve onun desteklenmesi laflarını ağızlarına açıkça alamaz oldular. Kurtuluş da, bir özeleştiri yapmaya gerek duymamasına rağmen bu yola girdi ve reformizme sert eleştiriler yöneltmeye, onu karşısına almaya başladı. Ama o, hâlâ savunmaya devam ettiği reformizmin tekelci burjuvazinin bir kesiminin akımı olduğu(!) görüşünü ve reformizmle faşizme karşı ittifak yapılabileceği, faşizme karşı reformist alternatifin desteklenebileceği vb. anlayışlarını açıkça mahkum etmediği için, hatalarını kökünden düzeltmeye yönelmediği ve revizyonizmin etkisini kıramadığı için çelişkiler içine düştü. Kurtuluş imzalı yazılar farklı anlayışların dile geldiği yazılar olmaya başladı. Bir yandan CHP ve modern revizyonistlerin CHP reformizmini alternatif olarak sunma ve destekleme politikalarını eleştiren Kurtuluş, diğer yandan onlardan öğrendiklerini tekrarlama durumunda kaldı. Revizyonizme karşı mücadelede olduğu gibi reformizme karşı mücadelede de engelleyici bir rol oynamaya devam etti. Böylece farklılık, Kurtuluş'un CHP reformizmini faşizmin alternatifi olarak görme ve gösterme tezinin daha inceltilmiş biçimde savunulması şeklinde belirdi.

KURTULUŞ: CHP OY KAYBETMESİN YOKSA, FAŞİZM GÜÇLENECEK,

Kurtuluş, "TİP, TSİP, T'K'P gibileri, teslimiyetçi tutumlarını, CHP kuyrukçuluklarını bir kez daha ortaya koydular", "CHP hükümeti hapşırınca onlar nezle olmaktadırlar" "CHP iktidarının düşme olasılığı (ilerlemecilerin) uykularını kaçırmaktadır" vb. şeklinde revizyonistlerin reformizme ilişkin tutumlarını eleştirmekte, görünüşte faşizme karşı reformizmin alternatif olarak sunulmasına karşı çıkmaktadır. Ama aynı Kurtuluş, şunları da söyleyebilmektedir:

"Bugün hâlâ daha CHP iktidarının kullanabileceği kozlar var. Bir önceki seçimlerdeki temel sloganlarını tekrarlayacaklar ve 'tek başımıza iktidar değildik ki' diyecekler. Bir kez daha yığınları peşlerine takmaya çalışacaklar ve bir ölçüde bunu başaracaklardır. Sosyalistler alternatif olmadıkça bu propaganda işleyebilecek zemine sahiptir. MC umacısı karşısında yığınların önündeki bir alternatiftir CHP." (Kurtuluş, S.75, başyazı)

Ne demektir bu? İnceltmeye gerek yok. MC karşısında CHP alternatif midir, değil midir? Kurtuluş, kendisinin "proletaryanın devrimci partisi"ni kuramadığı günümüz şartlarında CHP'yi alternatif görüyor, bu şartlarda bunu bir zorunluluk olarak gösteriyor. Reformizmin faşizmi güçlendirdiği ortaya konup teşhir edilmediği gibi, meselenin bir hükümet meselesi olmadığı -ki Kurtuluş sürekli CHP "iktidarı"ndan söz ediyor, MC ile CHP arasındaki mücadeleyi bir hükümet mücadelesi olarak değil, iktidar mücadelesi olarak görüyor-, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarı yıkılmadıkça, hükümet değişikliklerinin temel bir değişikliğe yol açmayacağı dolayısıyla böyle sahte alternatif propagandalarının ret ve mahkum edilmesi gerektiği gerçeği gözlerden gizleniyor. Kurtuluş'a göre, "açıktır ki CHP geçen seçimlerde aldığı oyu alamayacaktır. Bunun bir kısmı burjuva partilerine kayarken, daha önemli bir kısmı da kimseye oy vermeyecektir. Yani politika dışı kalacaktır. Ve bu gelişme son tahlilde sadece ve sadece faşist hareketin işine yarayacaktır" (agy)

CHP'nin güçten düşmesi "sadece ve sadece" "faşist hareketin işine yarayacak"mış! Bu pasajdaki diğer önemli sakatlıklara geçmeden söylenmelidir ki bu söylenenden "sadece ve sadece" tek bir anlam çıkar: CHP reformizmiyle faşizmin birbirlerinin alternatifleri olduğu anlamı. Dolayısıyla yalnızca faşizmin işine yarayacak böylesi bir gelişmenin engellenmesi, yani CHP'nin zayıflaması faşistlerden başkasının işine yaramaya çağından mevcut durumun savunulması, CHP hükümetine omuz verilmesi. Ve burada "MC umacısı karşısında yığınların önündeki bir alternatif" olan CHP reformistlerinin(!) "yığınları peşlerine takmayı" "bir ölçüde" başaracak olması tespitinin Kurtuluş'a göre ne anlama geldiği de daha anlaşılır oluyor: Henüz "sosyalist parti" alternatif olmadığından Kurtuluş, CHP'yi "bir ölçüde" destekleyecektir!

Peki Kurtuluş T'K'P vb. revizyonistlerini CHP kuyrukçuluğu dolayısıyle eleştirmiyor mu? Bu da onun, devrimin gelişmesinden ve devrimcilerden etkilenmesidir ve ancak Kurtuluş'un eklektizminin göstergesi olabilir.

KURTULUŞ'UN PARLAMENTOCULUĞU

Yukarda aktardığımız pasaj, özellikle son zamanlarda "burjuvazinin ahırı" olarak doğru şekilde nitelendirdiği parlamento ile ilgili Kurtuluş'un görüşlerini ortaya koyması bakımından önemlidir. Kurtuluş, parlamentocu bakış açısından yakasını sıyıramamıştır. CHP'nin oy kaybetmesi ile faşist hareketin güçlenmesini "bir ölçüde" aynılaştırmakta; mücadeleyi devrim ile karşı-devrim arasındaki bir mücadele olmaktan çıkardığı gibi, aynı zamanda bu mücadeleyi oy mekanizmasına dayandırarak parlamenter platformda bir mücadeleye indirgemektedir. Bu, onun faşizmi bir devlet biçimi olarak görmeyen ve faşizme karşı mücadeleyi iktidar mücadelesi olarak kavramayan anlayışının olduğu gibi parlamentoyu devletin esas kurumu olarak gören anlayışının doğal bir sonucudur. Şüphesiz ne parlamento devletin temel ve tayin edici bir kurumudur; aksine o, kitleleri aldatma amacıyla nutukların atıldığı -Kurtuluş'un anlamını kavramadan doğru olarak dediği gibi- bir ahırdır. Ne CHP'nin güç kaybetmesi kendi başına faşizmin güçlenmesi anlamına gelir ve ne de faşizmin güçlenmesinin göstergesi oy mekanizması olabilir.

Kurtuluş, parlamentoyu burjuvazinin ahırı olarak nitelendirirken ve örneğin "halklarımız için, üzerlerindeki sömürü ve baskıyı sürdüren oligarşinin partilerinden umut yoktur" derken ya da T'K'P vb. revizyonistleri CHP kuyrukçusu olarak eleştirirken ne dediğini kendisi de anlamamakta, bu sözleri ancak revizyonist, reformist anlayışlarını süsleyen eklektizm örnekleri olabilmektedir. Çünkü bir defa seçim sistemini tahlillerinin merkezine koyan ülkemizdeki gelişmeleri ve faşizmin gelişebilme ihtimallerini bu temelde açıklamaya çalışan Kurtuluş, parlamentoculukta öylesine ileri gitmektedir ki, kitlelerin "bir kısmı da kimseye oy vermeyecektir. Yani politika dışı kalacaktır." (agy) diyebilmektedir. Bu görüşlerle faşizme karşı mücadele nasıl yürütülecektir?

CHP'YE OY VERMEYECEK KİTLELER, POLİTİKA DIŞI MI KALACAK?

Kurtuluş'a göre politika parlamentoda yapılmaktadır. Sözde ahır olan parlamento, aslında ona göre, kitlelerin politik hayatta yer almasının aracıdır. Kitleler, ancak parlamento aracılığıyla politik hayata katılabilirler! Hani burjuva partiler umut olmamalıydı, hani CHP kuyrukçuluğu yapılmamalıydı!

Kuşkusuz, kitlelerin politik hayata katılmaları, burjuva demokratik parlamentolardan da farklı olan ülkemizdeki faşist diktatörlüğün maskesi parlamento aracılığıyla ölçülemez. Bu, en demokratik parlamentolar açısından da geçerlidir; ancak ortaya çıkışı, gelişmesi ve niteliği göz önüne alındığında ülkemizdeki parlamento açısından daha da geçerlidir. Kitlelerin parlamento seçimlerine katılmaları politik hayata katılmaları ile özdeşleştirilemez. Ülkemizde kitlelerin politik hayata katılmalarını engelleyen faşist-feodal bağımlılık ilişkileridir. Onlar, feodal ve kişisel bağımlılık ilişkileri dolayısıyla politik hayatın dışında tutulurlar. Bu ilişkilerin çözülmeye başlamasıyla politik hayata katılmaya yönelen kitleler de faşist yöntemlerle, terör ve zorbalıkla politik hayatın dışına itilir. Ve faşist-feodal diktatörlüğün yüzüne takındığı bir maskeden başka bir şey olmayan parlamento ve parlamento seçimleri, bunların varlığı kitlelerin politik hayata katılıyor olmalarının göstergesi olamaz. Bağımlılık ilişkilerine rağmen kitleler parlamento seçimlerine katıldıklarında esas olarak gerici, faşist partilere oy vermek ve onlar tarafından aldatılmak, politik hayata doğrudan katılmaları engellenmek durumunda olurlar. Böylelikle onlar, ancak, Kurtuluş'un umut olamayacağını sözde söylediği "oligarşinin partilerini", umut olarak gördükçe sözde politik hayata katılırlar. Bu söylediklerimizden kuşkusuz, feodal ve faşist bağımlılık ilişkilerini ortadan kaldırmaya yönelen devrimci hareketlerin parlamento vb. araçlarından da yararlanarak kitleleri politik hayata çekmeleri ve faşist-feodal diktatörlüğe, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzenine karşı mücadeleye seferber etmeleri mümkün değildir diye bir sonuca varılamaz. Aksine kitleler böyle bir mücadele içine girdikçe politik hayata katılırlar.

Kurtuluş'a gelince, o, kitleler CHP'ye oy vermeye ve onu hükümet olmaya yaklaşık bir güce kavuşturmaya başladığında politik hayata katıldılar şeklinde bir düşünceye sahiptir. O, reformizmin etkinliğini, kitleleri ağulamasını kitlelerin politik hayata katılmaları olarak görmektedir. Ve şimdi kitleler CHP'ye oy vermekten caydıkça, seçimlere rağbet etmedikçe, doğal olarak, o, kitlelerin politika dışına kaydıklarını sanmaktadır. Bu CHP kuyrukçuluğundan başka nedir? Devrimciler, kitleleri politika dışına mı çekmeye çalışıyorlar, Kurtuluş'un kendisi ahır olduğunu söylediği parlamentoya seçimlere vb.ne karşı kitleleri sözde uyarmaya çalışırken, onları politika dışına itmeyi mi amaçlıyor?

FAŞİZME VE REFORMİZME KARŞI, DEVRİMCİ ALTERNATİFİ OLUŞTURALIM

Bütün bu sakat anlayışları, Kurtuluş'un bulanık bir devrim perspektifine sahip olmasından, revizyonizmden etkilenmesinden reformizmi alternatif olarak devrimin yerine geçirmesinden kaynaklanmaktadır. Devrim, parlamento ile birlikte genel olarak burjuva devletin yere çalınması demektir. Ve bu, kitleler politika içine çekildikçe mümkün olacaktır. Şimdi parlamentonun niteliği ve rolünü teşhir eden proleter devrimcilerin seçimleri boykot ederek ayaklanma çağrısı yapacağı zaman da gelecektir. Ve bu kitlelerin politika dışı kaldıklarının değil, politik hayata en yoğun şekilde katıldıklarının göstergesi olacaktır. Daha şimdiden CHP'ye oy vermeyecek kitlelerin büyük çoğunluğu faşistlerin etkilediği değil, tamamen seferber edilemeseler de devrimcilerin etkilediği kitleler olacaktır. Ama reformizmi, faşizmin alternatifi olarak gören Kurtuluş, CHP'nin güç kaybetmesini "sadece ve sadece" faşist hareketin güçlenmesine yol açan bir gelişme olarak değerlendirdiğinde, kitleleri politik hayata katılmaya ve devrime yönelten devrimci alternatifi ve CHP'nin güç kaybetmesinin devrimi güçlendirecek olmasını ve güçlendirdiğini aklına bile getirmemektedir. Bugün faşistlerin de güç toplama ihtimali kuşkusuz vardır. Ama bunun tek engeli açık ve berrak devrimci bir platform temelinde devrimci bir alternatifi acil olarak oluşturmaktır. Kitleler devrimcileşmektedir. Öyleyse, sahte alternatifler ve revizyonizmden kaynaklanan sakat görüşler bir yana bırakılarak devrimcileşen kitleleri etrafında toplayacak bir güç merkezi oluşturmak ve buna katkıda bulunmak devrimci sorumluluğun gereğidir. Kurtuluş, revizyonist hainlerden öğrendiklerini savunmayı bir yana bırakmalıdır. Aynı şekilde Kurtuluş, devrimci alternatifin yaratılmasını engellemeye değil, ona katkıda bulunmaya yönelmelidir. Devrim istiyorsak, buna uygun düşünüp davranalım.

İşte 1 Mayıs 1979 İzmir... Devrimcilerin ve anti-faşistlerin biraraya gelerek TKP'li revizyonistleri tecrit ettikleri kitlevi eylem. Kurtuluş, devrimin ve halkın çıkarlarına hizmet etmek istiyorsa, revizyonistlerle bütün köprüleri atmalı anti-faşist güç ve eylem birliğine katılmalıdır.

Yılgınlığın ve pasifizmin kılıfı "Kitle mücadelesi geriliyor"

"DHB"nin 57. sayısında ve "PDPY"nin 5. sayısında, sözkonusu gazete ve derginin de görüşlerini paylaştığı bilinen "Konferans Belgeleri" yayınlandı. Bu yazılarda "Siyasi Durum ve Görevlerimiz" başlığı altında ve "İç Durum" arabaşlığıyla ülkemizin, bu gün içinde bulunduğu durumdan söz edilmekte, sınıf mücadelelerinin keskinleştiği ve çelişkilerin derinleştiği belirtildikten sonra ülkemizde bugün "kitle mücadelelerinin düşüş gösterdiği ve gerilediği" iddia edilmektedir. Biz, burada hiçbir yapıştırıcı ile birarada tutulamayan ve her geçen gün dağılan ve yok olan küçük-burjuva revizyonist tekkenin şeflerinin savunduğu gerici düşüncelerin genel bir eleştirisini yapacak değiliz. Bu revizyonist görüşler Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu tarafından bugüne kadar defalarca ve yeterince mahkum edildi. Bizim üzerinde durmak istediğimiz, bu küçük-burjuva tekkenin şeflerinin kendi ruh hallerini teorileştirdikleri, dünyaya kendi dar pencerelerinden bakarak değerlendirdikleridir. Bunlar sözkonusu iddialarında şunları söylüyorlar:

"Öte yandan halkımızın mücadelesinde önce bir duraklama ve 78 sonlarından itibaren belirginleşen fakat hızlı da olmayan bir gerileme görülmektedir. Hakim sınıfların, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin halkımız üzerindeki baskı ve sömürüsü belirgin bir yoğunlaşma göstermiş, halk mücadelesi gerilemiştir. Kitlelerin kendiliğinden eylemlerinde bir gerileme görülmektedir. Karşı-devrimin saldırıları karşısında direnme ve mücadele etme isteği zayıflamakta, pasifizm ve yılgınlık hızlı olmasa da gelişmektedir."

Tam da küçük-burjuva ruh hali. "DHB", tam da kendi durumunu dile getirmekte, ancak bunu kitlelere mal etmeye çalışmaktadır. "DHB"nin söz ettiği yılgınlık ve pasifizm tam da kendisinin durumunu izah etmektedir. Ancak bir farkla, O da "DHB"nin küçük-burjuva şeflerinin "mücadele ve direnme isteklerinin"(!) zayıflamasının, pasifizm ve yılgınlıklarının yavaş değil de hızlı olmasıdır...

KENDİ DURUMLARININ TEORİSİNİ YAPIYORLAR

"DHB" adlı küçük-burjuva tekkenin şefleri, sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, emekçi kitleler üzerindeki baskı ve terörün dozunun artması üzerine ortadan toz oldular. Onlara göre, artık, "kitle mücadeleleri geriliyordu.". Bunun için bir köşede oturup kitle mücadelelelerinin yükselmesini beklemek gerekiyordu. Ve onlar bunu yaptılar. Buna haklı (!) bir zemin yaratabilecekleri ham hayaline kapılarak da kendi durumunun teorisini yapmaya kalkıyorlar. "DHB"nin şefleri yanılıyorlar. Kitle mücadelelerinde gerileme değil, tam tersine yükselme vardır ve bu devam etmektedir. Gerileyen (ki onlar zaten gerideydiler) ve yılgınlığa kapılan küçük-burjuva şeflerdir. Onlar bir avuçluk tekkeleriyle sınıf mücadelesinin keskinleşmesine, egemen sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasındaki çelişme ve çatışmaların şiddetlenmesine ayak uyduramadıkları için, bu mücadele içinde yer alamadıkları için derin(!) teorik bilgileri ile fetvayı basıyorlar. "Kitle mücadelesi geriliyor".

Hayır, küçük-burjuva baylar. Kitle mücadelelerinde gerileme değil, yükselme vardır. Egemen sınıfların baskı ve terörlerinin dozunu artırma gereği duymalarının bir sebebi de budur. Egemen sınıflar kitle mücadelelerinin gelişip, devrimci önderlikle birleşmesi karşısında, bu yöndeki gelişmeyi engellemek için, reformizmin aldatmaları da sökmediği için baskıyı artırdılar. Önemini kavramadan ve ne anlama geldiğini bilmeden kullandığınız, ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesinin anlamı da budur. Egemen sınıfların bunalımı, birlikte sınıf çatışmalarının ve kitle mücadelelerinin yükselmesini de getirir.

1 MAYIS'TA NE OLDU?

Bu durum, son birkaç aya bakıldığında da açık bir biçimde görülür. İşçi sınıfının grev eylemlerinin sayısında belirgin bir artış vardır. Öyle ki hükümetin grev ertelemeleri ve sıkıyönetim komutanlarının saldırı ve yasaklamaları buna engel olamamaktadır. Ülkenin birçok yerinde sıkıyönetim zulmüne karşı direnişler ve protestolar yükselmektedir.

Ve çok önemli bir gelişmeyi hiçbir küçük-burjuva tekke şefi inkar edemez, bu gücü kendinde bulamaz. Bu da 80 binin üzerinde işçi ve emekçinin katıldığı aktif ve militan 1 Mayıs eylemidir. Evet siz bunda yoktunuz. Ama bu somut bir gerçektir. 1 Mayıs 1979 kutlamaları tam da sıkıyönetim zulmünün yoğunlaştığı, baskı ve şiddetin işçi ve emekçiler üzerinde arttığı bir dönemde yapıldı ve onbinler bu mücadelede yer aldı. Sömürüye ve baskıya karşı kinlerini haykırdı. Antep'te, Ankara'da, Adana'da, Ceyhan'da sıkıyönetim zincirleri parça parça edildi.

YA BUNLARA NE DEMELİ?

Durum sadece bundan mı ibarettir? Elbette ki hayır. Kitleler her kesimde mücadeleye atılmakta ve devrimci fikirlere daha fazla yatkınlık göstermektedirler. Bu durumu Halkın Kurtuluşu daha sıkıyönetim ilanı ile birlikte özellikle vurguladı. İşçiler başta olmak üzere bugün kitlelerin mücadelesi gelişmektedir. İstanbul'da sıkıyönetime rağmen, Sümerbank işçilerinin, birçok otelde otel işçilerinin, Çerkezköy Profilo işçilerinin, Kale Kilit işçilerinin, Mersin'de Soda Sanayi işçilerinin vb... İzmit'te Lassa işçilerinin, Adana'da Çukobirlik işçilerinin, İskenderun ve Ereğli'de Demir-Çelik işçilerinin İzmit, İzmir, Ankara ve Antalya'da belediye işçilerinin ve adlarını sayamadığımız daha onlarca işyerinde işçilerin grev ve direnişleri hep baskı ve yasaklamalara karşın gerçekleşti ve gerçekleşmektedir. Bu direnişlerin birçoğunda işçiler polis ve jandarma dipçiği ile karşılaşmasına rağmen bu böyle oldu. Yine Ankara, İstanbul, Adana, Antep, Dersim, Malatya gibi yerlerde onbinlerce emekçi sıkıyönetime karşı yürüdü. Zamlara, hayat pahalılığına karşı, baskı ve teröre karşı kitleler seslerini yükselttiler ve yükseltiyorlar. Gençlik mücadeleci geleneğini yaşattı, yaşatıyor. Ve bütün bunlara karşın "DHB"nin şefleri fetva veriyor. "Halk mücadelesi gerilemiştir", "mücadele etme isteği zayıflamakta...." vb....

ORTAYA ÇIKAN GERÇEK

Ortaya bir gerçek çıkıyor. "DHB" vb. küçük-burjuva akımlar, kitlelerin mücadelesi içinde yer almadıkları, bu mücadeleleri dışardan seyrettikleri, ettikleri keskin devrimci laflara karşın pasifizm ve yılgınlık özelliklerine sahip oldukları için, bu durumlarını kurtarmak amacıyla böyle bir manevraya başvurmaktadırlar. Onlar, böylece peşlerine taktıkları insanları bir süre daha oyalamayı planlamaktadırlar. Bu insanlarda var olan devrim isteğini söndürmek, mücadele isteğini köreltmek, "kitleler pasifizm ve yılgınlığa düşüyor" o zaman bizim de rahat durmamız gerekiyor" demek için tıpkı ustaları D. Perinçek gibi gerçeği çarpıtabilmektedirler.

Onlar, kendi pasifist ve yılgın hallerinin teorisini yaparken, içinde yer alamadıkları, bihaber oldukları kitle mücadelelerini ve devrimcilerin bu mücadele içindeki yerini de inkar etmeye, görmezlikten gelmeye çalışıyorlar. Ve bütün iddialarının tersine müridi oldukları Doğu Perinçek'in izinden yürüyorlar. Kapalı kapılar ardında durum tahlili yapmaları ve saçma tezlerle ortaya çıkmalarının bir nedeni de budur.

Ama biz, "DHB" adlı tekkenin içinde yer alan devrimcilerin, şefleri kaderleri ile baş başa bırakarak, işçi sınıfı mücadelesinin içinde yer alacaklarına ve proleter devrimci hareketin saflarına katılacaklarına inanıyoruz.

Tarihin tekerliği bu yönde dönmektedir.

✱ İŞÇİLERİN DSM SAFLARINDA BİRLEŞMEYE YÖNELMESİ HER SOYDAN SENDİKA AĞASI VE PATRONLARI TELAŞLANDIRIYOR

✱ DSM'Yİ ZORLA-BASKIYLA EZEMEYECEĞİNİ ANLAYAN SENDİKA AĞALARI, DSM ÖNDERLERİNE MEVKİ TEKLİF EDEREK DSM FAALİYETİNİ YOZLAŞTIRMAK İSTİYOR

✱ ADANA'DA HER İŞKOLUNDAN HER İŞYERİNDEN İŞÇİLER DSM SAFLARINDA BİRLEŞİYOR

* * * * * * * * * *

DSM faaliyetlerinden sendika ağaları ve patronlar tedirgin

Adana işçi sınıfının mücadelesi her türlü engeli yıkarak ilerliyor

Adana işçi sınıfı, sıkıyönetimin terörüne, patronların ve sendika ağalarının mücadeleyi kırmak için giriştikleri tüm saldırılara rağmen her geçen gün daha da bilinçli, daha da kararlı olarak mücadeleye atılıyor. Kazanılmış haklarını savunuyor yeni haklar kazanmak için mücadele ediyor.

İşçiler, patron-sendika ağası-sıkıyönetim üçlüsünün baskı ve oyunlarına rağmen DSM saflarında birleşiyor. Sendika ağalarının ve patronların tuzaklarını bir bir deşifre ediyorlar. DSM'nin her çağrısı işçiler içinde geniş yankılar uyandırıyor. Çukobirlik ve Mensa'da olduğu gibi "işten atılan işçilerin işe geri alınması için" şalterler iniyor. DSM bildirileri elden ele, fabrikadan fabrikaya dolaşıyor. Sıkıyönetim, patronlar ve sendika ağaları gelişmelerden telaşa kapılıp sağa-sola saldırıyor, ama her saldırı işçilerin mücadelesiyle geri püskürtülüyor. Yükselen mücadele faşist, reformist, revizyonist her soydan sendika ağasının yüzünü daha da açığa çıkarıyor. Daha bugünden, tekstil, gıda, enerji vb. her işkolundan, her işyerinden ileri işçilerin büyük bir çoğunluğu DSM saflarında birleşmiştir ve bu birlik her geçen gün saflarını diğer işçilerin de katılmasıyla genişletiyor.

Patronlar ve sendika ağaları sıkı bir işbirliği içinde "DSM'yi ezmek" için kararlar alıyorlar. Ama bütün bu çabalar geri tepiyor.

ÇUKOBİRLİK İŞÇİLERİ, DSM SAFLARINDA BİRLEŞEREK SIKIYÖNETİM-PATRON-SENDİKA AĞASI SALDIRISINI PÜSKÜRTTÜLER

Yılbaşından bu yana DSM saflarında örgütlenmeye girişen Çukobirlik işçileri 1 Mayıs'ı militanca fabrikalarında kutladılar 6 Mayıs'ı yine fabrikada düzenledikleri bir toplantıyla andılar. İşçilerin, epey bir zamandır birlik beraberliğinden hoşnutsuz olan patron ve sendika ağaları bu durumu fırsat bilerek "DSM'yi ezmek" için kolları sıvadılar. DSM yanlısı bir işçiyi işten atarak bir nabız yoklamasına giriştiler, ancak DSM'nin çağrısı üzerine işçilerin ayağa kalktığını gören patron ve Tekstil Sendikasının reformcu ağaları yöntem değiştirerek, atılan işçiyi tekrar işe aldılar. Ama bu sefer de, 36 kişilik bir isim listesi ile devrimci işçileri sıkıyönetime ihbar ettiler. 10 işçi gözaltına alındı. İşçilere: "DSM bildirilerini nereden alıyorsunuz, bu bildirileri kimler dağıtıyor" vb. sorular soruldu. İşkence ile ifade alınmak istendi. Patron, gözaltına alınan işçilerin işine son verdi. Ancak işçilerin, atılan arkadaşlarının işe alınmaması halinde yeniden direnişe gideceklerini bildirmesi üzerine patron, 10 işçiyi yeniden işe almak zorunda kaldı.

Patron ve sendika ağaları DSM'yi (kendi deyimleriyle) "ezmeden" toplusözleşmeye oturmak istemiyorlardı. Ne var ki bunu başaramayınca gizlice görüşmelere başladılar. İşçilere gelişmeler hakkında hiçbir şey söylememeye özen gösteriyorlardı. Sözleşme görüşmelerinin Genel Müdürlükte başladığını haber alan işçiler DSM'nin çağrısı ile servis otobüslerine binerek Genel Müdürlüğe gittiler. Ancak işçilerin oraya geldiğini haber alan sendika ağaları kaçmıştı.

DSM SAFLARINDA BİRLEŞEN MENSA İŞÇİLERİ, PATRONU DİZE GETİRİYOR

Mensa işçilerinin DSM saflarındaki birliğinden telaşa kapılan, ünlü patron uşağı Hüseyin Taşkesen (Teksif Yeşiloba Şube Başkanı) Patronla işbirliği içinde DSM faaliyetini engellemek için büyük çabalar sarfetti. Genel Merkezden gelen Teksif ağası Necdet İnandıoğlu, Adana'daki Teksifli faşist ve reformcu sendikacıları toplayarak onlardan DSM'nin mutlaka engellenmesini istedi. Arkasından 22 Haziran günü Mensa'da iki DSM yanlısı işçinin çıkışı verildi. Aynı gün DSM'nin çağrısı üzerine tüm Mensa işçileri şalterleri indirerek direnişe geçtiler. 6 saat süren direniş sonunda işçilerin kararlı direnişini gören patron dize geldi. Çıkışı verilen iki işçi tekrar işe alındı. Şimdi Mensa işçileri DSM saflarında daha da fazla birleşmiş olarak mücadelelerini sürdürüyorlar.

ÇUKOBİRLİK YAĞ FABRİKASINDA DSM YANLISI İŞÇİLERİN YÜRÜTTÜĞÜ TOPLUSÖZLEŞME BAŞARIYLA TAMAMLANDI

Gıda-İş Sendikasına bağlı Çukobirlik Yağ Fabrikasında toplusözleşme talepleri sınıf sendikacılığının çizgisine uygun olarak daha önce işçiler tarafından belirlenmiş ve yine işçi temsilcilerinin de katıldığı bir grupça yürütülmüştür. İşçilerin birliği karşısında, Genel Merkez şimdiye kadarki adetlerinin tersine toplusözleşme görüşmelerine katılmamıştır. Ancak patron toplusözleşmeyi uzatmaya, işçileri oyalamaya yönelmiştir. Ne var ki bu sefer karşısında olanlar onun alıştığı tipten sendikacılar değildi. Nitekim, patronu dize getirmek için işçiler DSM'nin çağrısı üzerine 28 Haziran'da iş yavaşlatmaya başlamış, 4 Temmuz'da üretim % 5'e kadar düşmüştü. İşçilerin kararlı direnişini gören patron, işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

BOSSA İŞÇİ YARDIMLAŞMA SANDIĞININ YÖNETİMİNİ DSM YANLISI VE DEMOKRAT İŞÇİLER ELE GEÇİRDİ

Faşist sendika ağalarının bugüne kadar arpalığı olan BOSSA İşçi Yardımlaşma Sandığı seçimlerinde demokrat işçilerle ittifak kuran DSM yanlısı işçiler ezici çoğunlukla seçimleri aldılar. Bu durumu gören patronlar, İYS Kooperatifine mal vermeme kararı aldılar. Ancak Bossa'nın mücadeleci işçileri bu barikatı da aşacak güçtedir ve şimdiden bu patron-sendika ağası barikatını aşmak için mücadeleye atılmışlar-

Devamı sayfa 6'da

Ereğli'de

İnşaat işçilerinin direnişi

10 Haziran günü Karadeniz Ereğlisinde inşaat işçileri, AP'li müteahhit Ahmet Kaya'nın ücretlerini ödememesini protesto etmek amacıyla direnişe geçtiler. Ahmet Kaya, çalıştırdığı mevsimlik inşaat işçilerinin sendikasız oluşlarından da yararlanarak, ücretlerini ödemiyor ve işçileri oyalıyordu. Tam 8 ay işçileri oyalayarak, işçilerin ücret tutarı olan 168 bin lirayı dolandırdı ve bu parayla kendi işini görmeyi, daha fazla para kazanmayı planladı.

Mevsimlik işçilerin büyük bir kesimini Kürt emekçileri oluşturmaktadır. Türkçe bilmedikleri için ve sosyal haklarını savunacak durumda olmadıkları için birçok müteahhit tarafından işgüçleri ucuza kiralanır. Bin türlü hakarete uğrayan mevsimlik işçiler, sendikasız ve sigortasız olarak çalıştırılmaktadırlar. AP'li müteahhit Ahmet Kaya da mevsimlik işçilerin sırtından milyonlar vurmayı planladığı için işçilerin bu direnişine azgınca saldırıya geçti. 26 işçinin başlattığı direnişe baştan sona kadar omuz veren proleter devrimcileri "kışkırtıcı" olarak ilan eden bu soyguncu, işçilerin birliğini parçalayarak, direnişlerini kırmaya çalıştı. Ancak proleter devrimciler buna imkan tanımadılar ve işçilerin kararlıca direnmelerine önderlik ettiler.

Aldatıcı propagandayla hiçbir şey yapamayacağını gören patron, bu kez de jandarma komutanını çağırarak işçileri tehdit etme yoluna gitti. Ancak bu oyun da tutmadı ve patron dize geldi. İşçileri 125-175 lira gibi gülünç bir ücretle çalıştırarak vurduğu vurgun yetmiyormuş gibi işçilerin ücret karşılığı olan 168 bin lirayı da gasbeden bu soyguncu, işçilerin parasını ödemek zorunda kaldı.

Örgütsüz ve dağınıklığın hak alma mücadelesinin en büyük zaafı olduğu ve hakların alınması için mutlaka birleşerek mücadele etmek gerektiği konusunda az da olsa bir deney sahibi olan inşaat işçileri, bu vesileyse proleter devrimcilerle yakın bir ilişki kurdular.

İşçilerin dayanışması

İstanbul Tarabya'daki Palet Restaurant işçileri, uzun bir süredir grevde bulunan İntercontinental işçileriyle dayanışmaya gittiler. Palet işçileri, ziyaretlerinde, kendilerinin 66 gün süren şanlı direnişlerinde onları 1 gece dahi yalnız bırakmayan Beşiktaş YDGD'nin tiyatro ve folklor ekibini de götürdüler.

Gündüz vardiyasında çalışmayan 70 Palet işçisi (hemen hepsi proleter devrimci hareketin taraftarı) İnter Otelinin önünde toplanarak pankart açtılar ve grev kapısına kadar düzgün sıralar halinde "Birlik, Mücadele, Zafer" "İşçiler Birleşin", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı" sloganlarıyla yürüdüler. Orada bulunan 2 polis ekibi işçilere saldırmak üzere hazırlandıysa da cesaret edemedi ve seyretti. Sloganlar, İnter işçilerinin coşkun tezahüratıyla karşılandı.

Palet işçileri, sınıf kardeşi İnter işçileriyle hemen kaynaştılar. Palet baştemsilcisi arkadaş yaptığı konuşmada bugünkü siyasi durumu ve işçi sınıfının demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önüne sadece bu burjuvazinin, sıkıyönetimin, faşist diktatörlüğün değil, ayrıca her türden sendika ağalarının da engel olduğunu vurguladı. Baştemsilci arkadaşın konuşması İnter işçilerinin "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı", "İşçiler Birleşin" sloganlarıyla alkışlandı.

Daha sonra Beşiktaş YDGD Folklor Ekibi halk oyunları oynadı. Halay çekildiğinde meydan bir an yüzden fazla İnter ve Palet işçisinin omuz omuza halay çektikleri bir yer oldu.

Bu mücadeleci ortam, tiyatro oynandığında daha da coştu. Günlük sorunlar ve eylem platformu temelindeki tiyatro işçilerin "Yaşasın Sınıf Sendikacılığı", "Toplumsal Anlaşmaya Hayır", "Zamlar Geri Alınsın", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganlarıyla sık sık kesildi.

Pazar'da

İşsizlerin ve devrimcilerin direnişi

ÇAY FABRİKASINA İŞÇİ ALIMINDA YAPILAN YOLSUZLUKLARI PROTESTO SONUCUNDA, İŞÇİ ALIMI DEVRİMCİLERİN DENETİMİNDE YAPILDI

Rize'de kurulu bulunan Pazar Çay Fabrikasına işçi alımında yapılan yolsuzlukları, işe girmek için sıra bekleyen yüzlerce işsiz ve devrimci protesto ettiler ve işçi alımının devrimcilerin denetiminde yapılmasını sağladılar.

Pazar Çay Fabrikasına her yıl mevsimlik işçi alınır. Ancak işçiler işe girebilmek için başvurduklarında büyük güçlüklerle karşılaşmaktadırlar. Bütün görevleri sömürü düzeninin devamını sağlamak olan çeşitli siyasi partiler, seçim hesapları ve başka çıkarlarını düşünerek işçileri kendi partilerinin peşine takabilmek için bu işçi alımını bir koz olarak kullanmaktadır. Bundan dolayı işçi alımı normal koşullarda olmamakta ve torpilli olan işe girebilmektedir.

Halkın Kurtuluşu taraftarları ve diğer devrimciler bu durumu protesto etmek amacıyla işe girmek için sıra bekleyen emekçilerle birlikte fabrikaya giderek, patrona işçi alımının devrimcilerin denetiminde yapılması şeklindeki isteklerini dayattılar. Tehdit yolu ile hiçbir şey yapamayacağını anlayan fabrika yöneticileri, devrimcilerin dayattığı öneriyi kabul etmek zorunda kaldılar ve işçi alımı devrimcilerin kontrolünde yapıldı. Bu sırada bir devrimci, kapitalizmin sömürü ve işsizliğin kaynağı olduğunu dile getiren bir konuşma yaptı. Ayrıca sendika ağaları teşhir edildi.

Yalancılığın ve sahtekarlığın böylesi

DHY son sayılarında ne dediğini ne diyeceğini iyice şaşırdı. Şefler, tekkeyi ayakta tutabilmek için yalanın ve demagojinin envai çeşidini uydurmakta, taraftarlarına DHY'nin ayakta durduğu imajını vermeye çalışmaktadır. Bu tavır, DHY'nin 1. sayısından beri sebatla sürdürdüğü bir geleneğidir. DHY ne zaman bölünmeye, parçalanmaya, ufalanmaya başlasa, şefler bir "büyüme ve işçi sınıfı içinde kök salma" edebiyatı tutturmuşlar, herkesin gözünün içine baka baka yalan söylemeyi adet haline getirmişlerdir. Ama bugün, sübjektivizm tarafından belirlenen bu çizgi, DHY şefleri tarafından aşılmış (Şeflerin geçmişleri ile ilgili aşmayı başardıkları tek tavırları bu olmuştur), her küçük-burjuvada görülmesi normal olan masum sübjektivizm hastalığı iyice ilerlemiş, artık tıbbi müdahaleyi zorunlu kılan megolomaniye dönüşmüştür.

Bu şefler topluluğu, içinde bulundukları dağılma ve küçülmenin verdiği kompleksle, kendini göklere çıkarmakta, bir yandan "Marksist-Leninist hareket işçi sınıfı içinde büyüyor ve güçleniyor!" gibi sahte sloganlarla taraftarlarını oyalamaya çalışırken, öte yandan işçi sınıfına "DHY'dan işçiler etrafında birleşin" gibi ne idüğü belirsiz keskin çağrılar yapmaktadır. Eğer sorun bundan ibaret olsaydı, bu DHY şeflerinin eski sübjektivizmi ve sorumsuzluğu der güler geçerdik. Çünkü bunların sübjektivizmlerine taraftarları alışıktır ve sorumsuz çağrıları ise hiçbir zaman işçi sınıfına ulaşmayacağı için mücadeleye bir zarar veremezdi. Ama DHY şefleri bu çizgiyi çoktan aşmışlar, tekkeyi ayakta tutmak için artık yolunu iyice şaşırmış, sahtekarlığa ve yalana yönelmişlerdir. Öyle ki, bunlar bir yandan Halkın Kurtuluşu ve onun mücadele çizgisini karalamaya çalışırken, öte yandan utanmazca Halkın Kurtuluşu çizgisinde düzenlenen eylemlere sahip çıkıp, bu eylemleri kendisinin düzenlediğini iddia etmektedirler. Bu megoloman şeflerin utanmazlığı öyle bir yere gelmiştir ki, bunları Marksist terminolojideki herhangi bir adla adlandırmak olanaksızlaşmıştır. Bu durumda işe tıp terminolojisi karışmaktadır.

1 MAYIS EYLEMLERİ VE D. HALKIN YOLU

DHY şeflerinin hastalıklarının had safhaya vardığı 1 Mayıs eylemlerinde ortaya çıktı. Geçmiş yıllarda Halkın Kurtuluşu'nun şemsiyesi altında katıldıkları ve kendi reklamlarını kolay yoldan yaptıkları koşulları bu yıl bulamayınca şefler yalan ve sahtekarlık yolunu seçtiler.

DHY, 1 Mayıs eylemlerine ayırdığı 70. sayısında az-çok ciddi hiçbir siyasi hareketin başvurmayacağı bir yola başvurarak düzenlemesinde uzak yakın katılmadığı, Bursa, Kayseri, İzmir, Tunceli mitinglerinin DHY tarafından düzenlendiği havasını vermekte, yanından bile geçmeye cesaret edemeyeceği Ankara-Altındağ'da düzenlenen yasa dışı gösteriyi de kendilerinin düzenlediğini iddia ederek şöyle diyorlar: "Proleter devrimciler(!) yılmadılar. 1 Mayıs'ın mücadele günü olduğunun bilincinde olarak faaliyetlerini hızlandırdılar. 1 Mayıs'ta Altındağ semtinde izinsiz bir gösteri tertiplediler". Pes doğrusu!

DSM

DHY şefleri bundan sonra da utanmazlıklarını sürdürdüler. Üstelik daha da derinleştirerek. Örneğin 75. sayılarında, tüm orta sayfayı yalan ve sahtekarlık üzerine oturan haber ve yorumlara ayırmak cesaretini gösterdiler. Örneğin, DHY'nin 75. sayısı 4. sayfasında kendi ruh hallerini yansıtan ama Halkın Kurtuluşu'na mal etmeye çalıştıkları karmaşık bir ruh hali, derin küçüklük ve zavallılık kompleksiyle yazılmış yazıda kendilerini şöyle değerlendiriyorlar: "Halkın Yolu, ideolojik planda Marksizm-Leninizmi tutarlılıkla savunan tek akım olduğu gibi; pratikte de işçi sınıfı ile birleşmiş, onların güvenine sahip, onları devrim ve sosyalizm yoluna yönelten tek akımdır. Dolayısıyla tek Marksist-Leninist harekettir. (!)" Tek bir paragraf bile bu şef takımının tam bir hayal aleminde yaşadığının açık kanıtıdır. Ama DHY şefleri, kargaları bile güldürecek bu tür palavralarla da yetinmiyor, işçi sınıfı hareketiyle az-çok ilişkisi olan, Türkiye'nin gerçeklerini az-çok bilen hiç kimseyi inandıramayacakları bir sahtekarlığa da başvurarak DSM hareketini DHY'nin örgütlediği iddiasında bulunuyorlar, ve birtakım sahte rakamlar ve şemalarla da taraftarlarını kandırmaya çalışıyorlar. Orta sayfada "DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM) GÜÇLENİYOR" diye manşet atıyorlar. Evet bu doğru. DSM güçleniyor. Ama bu güçlenen DSM faaliyetinin DHY ile uzak-yakın bir ilişkisi yoktur. Tersine DHY her yerde güçlenen DSM faaliyetinin elinden geldiğince karşısında yer almış, bugün de almaktadır. Oldukları, ellerinin yetiştiği her yerde bunlar DSM çalışmasını karalamaya çalışırken birdenbire DHY'nin "DSM"ci kesilmesini, üstelik bunu Halkın Kurtuluşu'nun sınıf sendikacılığı çizgisini karalayarak yapmasını hayretle ve ibretle karşıladık. Oysa, bütün işçiler, bütün patronlar ve sendika ağaları, dost-düşman herkes bilmektedir ki, DSM eyleminin DHY ve çizgisiyle uzak-yakın bir ilişkisi yoktur ve DSM eylemi Halkın Kurtuluşu'nun ve Parti Bayrağı'nın ortaya koyduğu sınıf sendikacılığı çizgisinde mücadele yürüten bir sendika örgütlenmesidir. Kuşkusuz bunu DHY'nin megoloman şefleri de bilirler. Ama DHY'nin ideolojik ve siyasi çizgisindeki buhran öylesine derinleşmiştir ki, ahlaki bir buhrana da dönüşmüştür. Bu nedenle de tekke şefleri zaten küçük bir çevreden ibaret kalan tekkeyi (bu kadar küçülünce bunlara artık tekke değil zaviye demek daha doğru olacak ama biz moralleri bozulmasın diye kendilerini tekke demeye devam edeceğiz) ayakta tutmak için her yola başvuruyor, tabandaki dürüst unsurları oyalamaya çalışıyor. Kendisini herkese büyük bir hareket olarak göstermeye çalışıyor.

KALDIRDIKLARI TAŞ

Ama DHY şefleri ne yapacaklarını şaşırdıkları için kaldırdıkları taşın ayaklarına düşeceklerini farketmiyorlar. Çünkü, bu tür kaba sahtekarlıklarla Türkiye'de kendi taraftarlarını bile kandıramazlar. Olaylar en geri bilinçli, en sabit fikirli insanların bile görebileceği kadar açıkça cereyan ediyor. Yok eğer şefler artık Türkiye'de bir hareket olmaktan umutlarını kestiler de yurt dışına kendilerini propaganda etmek istiyorlarsa, yurt dışına gönderdikleri gazeteleri ayrıca bastırsınlar. Türkiye'de dağıtacaklarını da daha boylarına-poslarına uygun bastırsınlar. Yoksa, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkın gözünün içine baka baka böylesine bir sahtekarlık çok ayıp oluyor.

DHY'nin şeflerinin içine düştükleri ideolojik ve siyasi buhranın ahlaki bir buhrana da dönüştüğü bugünkü yerde, DHY saflarında bugüne kadar devrimci niyetlerle bulunmuş devrimciler, ülkemizdeki yıllardır süren mücadeleyi bir daha gözden geçirmeli, daha fazla devrime ve halka zarar vermeden DHY'nin megoloman şeflerini terketmelidirler. Her geçen gün bu şef topluluğunun halka ve devrime karşı işledikleri suçların ortağı olmaktan kurtulmalıdırlar. İçinde bulundukları durumdan başka bir kurtuluş yolları yoktur.

İZMİR'DE

İGD'li sosyal-faşistler polisle işbirliği yaparak halka saldırıyor

● HALKIN KURTULUŞU VE DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI, İGD'Lİ ÇETELERİN SALDIRISI KARŞISINDA ORTAK TAVIR KOYDULAR, SALDIRGANLARI TEŞHİR ETTİLER.

İGD'li sosyal-faşistler, İzmir Yeşilyurt halkının ve gençliğinin devrimci-demokratik mücadelesini bastırmak için sürekli saldırılar düzenlemektedir. Devrimciler ve yurtseverler ise İGD'li sosyal-faşistlerin saldırılarına boyun eğmeyeceklerini gösterdiler ve bu karşı-devrimcileri çeşitli yollarla teşhir ettiler.

İGD'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLERİN SALDIRILARI

İGD'li sosyal-faşistler, iki yıl önce, dışarıdan getirdikleri birkaç adam aracılığı ile bir dernek açtılar. Fakat semtte teşhir oldukları için kısa zamanda açtıkları derneği kapamak zorunda kaldılar. Ama onlar derneklerinin kapanmasından sonra bile dışarıdan getirdikleri beslemeleri ile saldırılarını sürdürdüler.

Son olarak bu sosyal-faşist çete devrimcilerin oturduğu kahveyi basarak, kahveyi ve çevredeki dükkanları kurşun yağmuruna tuttular. Halktan üç kişiyi yaraladılar. Yazı yazan yurtsever devrimcilerin üzerine azgınca saldırdılar; ama hak ettikleri dersi alınca da bu kez polisle işbirliği yaptılar. Polisle birlikte ev baskınlarına katıldılar. Daha sonra da Maden-İş'ten getirdikleri 50-60 kişilik bir saldırgan grubu ile birlikte bir işçinin evini basmaya yeltendiler. Ancak mahalle halkı bu sosyal-faşist saldırganları önüne katarak kovaladı.

Devrimcilerin İzmir'deki eylem ve güçbirliğinden bir örnek: 1 Mayıs mitingi.

DEVRİMCİLER, SOSYAL-FAŞİST SALDIRGANLARI TEŞHİR EDİYOR

İGD'li sosyal-faşist saldırganların son zamanlarda İzmir Yeşilyurt'ta saldırılarının artması üzerine devrimciler ve anti-faşistler biraraya gelerek bunların karşı-devrimci yüzlerini teşhir ettiler. Sosyal-faşist saldırganlığa boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Duvar yazıları ile, bildiri ve kahve toplantıları ile sosyal-faşistlerin yüzlerini iyice teşhir ettiler. Halkın Kurtuluşu taraftarı devrimciler, sosyal-faşist saldırganların Yeşilyurt'tan tümden söküp atılması için diğer devrimci ve anti-faşist gruplara birlik çağrısında bulundular.

Yeşilyurt'ta bulunan Devrimci Yol taraftarları bu çağrıyı kabul ettiler ve sonunda Halkın Kurtuluşu taraftarları ve Devrimci Yol taraftarları imzası ile ortak bir duvar gazetesi çıkarıldı. Kurtuluş taraftarları ise bu çağrıyı önce olumlu karşılamalarına rağmen, daha sonra hiçbir tutarlı gerekçe göstermeden bu kararlarından vazgeçtiler ve ortak eylem çağrısına katılmadılar.

Halkın Kurtuluşu taraftarları ile Devrimci Yol taraftarlarının ortak duvar gazetesinde özetle şöyle denilmektedir:

"SOSYAL-FAŞİST SALDIRGANLIK ALTEDİLECEK"

"... Sıkıyönetimin bütün baskı ve uygulaması ile, dernek kapatmalarıyla grev yasaklamaları ile, vur emirleri ile emekçi halkımız üzerine kabus gibi çöktüğü bir dönemde yaşıyoruz. Böyle günler devrimciler için zor, kavga günleri olmalıdır. Çok yönlü güçlükler devrimcileri beklemektedir. Birçok kalleşlik, birçok provokasyon devrimcilerin yiğit, onurlu mücadelesinin yolu üzerinde tezgahlanmaktadır.

"Bu oyunlar bir yandan hakim sınıflardan, bir yandan da yüzüne sol maskesi geçiren hainlerden gelmektedir. (...)

İGD'li hainler, burjuva basınında izlediğimiz gibi İstanbul'dan silahlı adamlar getirerek, sağdan soldan topladıkları serserilerle Yeşilyurt'a defalarca saldırdılar. Arkadaşlarımıza silah dayayıp aşağılıkça küfür ettiler, kahveleri ve evleri hedef gözetmeksizin taradılar. (...) Kimin işçi sınıfını arkadan hançerlediğini, kimin emekçi halkımıza ihanet ettiğini kör gördü, sağır işitti.

"İGD'li hainlerin bütün saldırıları, Yeşilyurt halkının devrimci mücadelesini engelleyemeyecektir.

İGD'li hainler, yüzlerine sol maskesi takarak halka saldırılar düzenlemektedir. Hainlerin bütün saldırıları boşa çıkarılacaktır.

Dün MHP'li faşist saldırganlar nasıl püskürtülmüşse, aynı akibet objektif olarak faşistlerin görevini üstelen İGD'li hainlerin başına gelecektir.

Bugün onların demagoji ve yalanlarına kanarak onları alkışlayan nasırlı eller, yarın yakalarına yapışarak hesap soracaktır."

Nezle olmaktan kurtulmak için

Kurtuluş gazetesinin 11 Temmuz 1979 tarihli 76. sayısında "CHP Hükümeti Hapşırınca Revizyonistler Nezle Olur" başlığı ile bir yazı yayınlandı.

Yazıda TİP, TSİP ve TKP (Kurtuluşçuların diliyle ilerlemeciler) gibi sosyal-faşist partilerin hainliğinden tutun da, CHP kuyrukçuluğuna ve teslimiyetçiliklerine kadar birçok nitelendirmeler vardır.

Kurtuluş'un bu sosyal-faşist, karşı-devrimci mihrakları gerçeğe yakın sıfatlarla nitelendirmesi elbette olumlu ve sevindirici bir durumdur. Kurtuluş'un sosyal-faşistler için bu tip nitelendirmelerde bulunması, onların daha geniş şekilde tecritini birlikte getirecek ve Kurtuluş onlara daha büyük ölçüde tavır aldığı ve devrimcilerle birleştiği takdirde halk güçlerinin ortak eylem ve güç birliği daha da genişleyecek ve büyüyecektir.

Daha doğrusu halkın ve devrimin çıkarları bunu gerektirmektedir.

Fakat gerçekten olan bu mudur? Yani Kurtuluş pratik sınıf mücadelesinde buna uygun mu davranmaktadır? "İlerlemecilere" tavır alarak onların daha büyük ölçüde tecrit olmasını mı sağlamaktadır, yoksa onların hainlikleri karşısında sessiz kalarak onları mı güçlendirmektedir? Dahası bu sosyal-faşistlerin saldırılarını mahkum mu etmekte, yoksu bu saldırılar karşısında seyirci mi kalmaktadır? Yani sonuçta devrimcilerle mi, yoksa "ilerlemecilerle"mi birleşmektedir?

İzmir Yeşilyurt'taki tavır aslında bütün bu soruları cevaplandırmaktadır. İGD'li sosyal-faşist çeteler emekçilere ve devrimcilere polisle ortaklaşa saldırılar düzenlemekte, semt halkı, saldırganları kovalamakta, Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarı devrimciler ortak eylem birliği yapmakta, Kurtuluş taraftarları da bu eylem birliğine önce katılacaklarını söylemekte, ama hemen arkasından da vazgeçtiklerini açıklamaktadırlar. Değişen bu tavırları için de hiçbir tutarlı gerekçe getirememektedirler.

Ama bizce bunun sebebi bellidir. Bu da Kurtuluş'un revizyonistlerden ödünç alınmış bir siyasi çizgiyi savunması, revizyonizmin bütün teorik ve siyasi tezlerini kendilerine kılavuz olarak kabul etmesidir. Bunun için de zaman zaman TİP, TSİP ve TKP gibi sosyal-faşist mihraklara tavır alıyor olsa bile, pratik sınıf mücadelesinde onlardan kopamamakta, onlara tavır alarak devrimcilerle birleşmemektedir. Bu durum da halk güçlerinin birliğinin önünde sürekli bir engel oluşturmakta, karşı-devrimin daha büyük oranda tecritini geciktirmektedir.

"CHP Hükümeti Hapşırınca Revizyonistler Nezle" olmakta, revizyonistler nezle olduğu için de Kurtuluş hiçbir zaman "nezlelik" halinden kurtulamamaktadır.

"Nezle" olmaktan kurtulmanın yolu, revizyonizme, onun ideoloji ve siyasetine tavır almaktan, revizyonist hainlerle her türlü köprüleri atmaktan geçer.

Biz Kurtuluşçu arkadaşların artık gerçekleri göreceklerine, revizyonistlere kesin tavır alacaklarına ve halk güçlerinin birliğinin daha da güçlendirilmesi için çaba göstereceklerine inanıyoruz.

Çünkü bu tavır, halkın ve devrimin çıkarınadır.

ARAÇ'TA

Recep Hoca'nın cenaze törenine katılanlar faşist katillerden hesap sorulmasını istediler

Geçtiğimiz hafta İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsünde faşistlerin koyduğu bombanın patlaması sonunda katledilen yurtsever devrimci öğretmen Recep Taşçı'nın cenazesi memleketi olan Kastamonu'nun Araç ilçesinde toprağa verildi.

İSTANBUL'DAKİ CENAZE TÖRENİ ENGELLENİYOR

Bombanın patlamasından sonra okulda yaralıları kurtarmaya çalışan ve Recep hocanın paramparça olan vücudunu toplamaya çalışan öğretmen, öğrencilere sıkıyönetimin polis ve askeri güçleri kudurmuşçasına saldırdı. Doğu Garnizon Komutanı, okul müdürünü tehdit ederek "burada cenaze törenini yaptırmayacağız" diye bağırdı. Sonuçta okulda cenaze töreni yapılamadı. Bu ve benzeri saldırılar arkasından da devam etti. İstanbul'da da cenaze töreni yapılması yasaklandı. Recep Hoca'nın cenazesi İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından İstanbul dışına çıkarıldı. Yurtsever Devrimci Öğretmenler, demokrat öğretmenler ve öğrencileri Recep Hoca'nın cenazesini Derince'de alarak doğum yeri olan Kastamonu'nun Araç ilçesine götürdüler.

ARAÇ'TAKİ CENAZE TÖRENİ

Recep Hoca'nın cenazesi 13 Temmuz sabaha karşı Araç'a varmasına rağmen, Araçlı devrimciler ve emekçiler cenazeyi karşıladılar. Recep Hoca'yı omuzlarda taşıyarak Sağlık Ocağına koydular.

Cuma sabahının erken saatlerinden itibaren Araç TÖB-DER'in önünde toplanan yüzlerce emekçi ve devrimci cenazeyi almak için Sağlık Ocağına doğru yürüyüşe geçti. Cenazeyi alan kitle, tekrar TÖB-DER Şubesinin önündeki alanda toplandı. Burada devrimciler ve kitle örgütleri adına konuşmalar yapıldı, faşizmin işlediği cinayetlerin hesabının sorulacağı haykırıldı. Recep Hoca'nın cenaze törenine katılanlar, faşist katillerden hesap sorulmasını istediler.

Daha sonra Recep Hoca'nın Çamaltı Köyünde toprağa verildi.

Recep Hoca'nın Araç'taki cenaze töreni devrimcilerin, anti-faşistlerin ve emekçi halkın kaynaştığı bir kitle gösterisi oldu. Cenaze törenine katılan 1000 kişilik devrimci ve emekçiler faşizme ve faşist cinayet mangalarına karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar. Faşizme karşı mücadele andı içtiler.

BURSA'DA

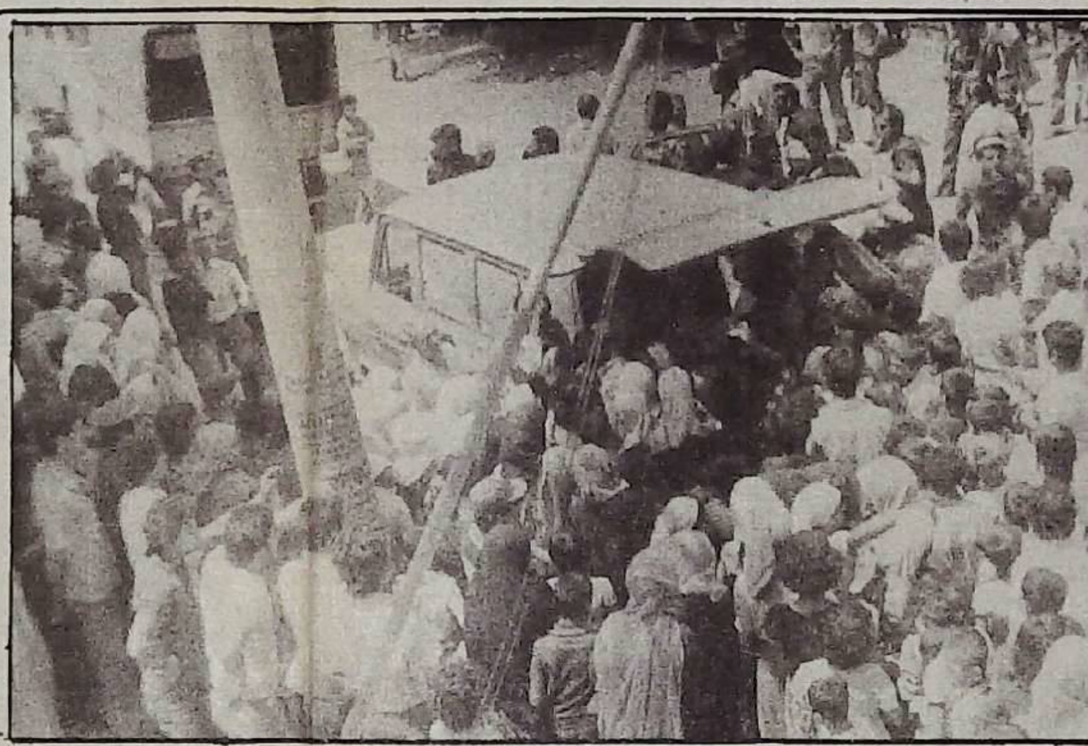
1 Mayıs tertip komitesi hala tutuklu

Bursa'da düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarının arkasından gözaltına alınan ve tutuklanan tertip komitesi hâlâ içerde bulunmaktadır.

1 Mayıs sonrasında 2. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından sudan gerekçelerle tutuklanan 1 Mayıs tertip komitesi üyelerinin tutukluluğunu kaldırmamak için mahkeme çeşitli oyalama taktikleri gütmektedir.

Bu, devrimcilerin ve emekçilerin en demokratik haklarına karşı yöneltilen saldırıların yeni ve somut bir örneğidir.

1 Mayıs tertip komitesi üyeleri ve diğer bütün tutuklu devrimciler ve yurtseverler derhal serbest bırakılmalıdır. Bütün devrimci ve demokratlar ve Barolar bu konuda seslerini yükseltmelidirler.

İzmir Gültepe'de devrimciler tarafından ekmeğe el konuldu, halka bedavadağıtıldı.

Devrimcilerin yeni bir eylem birliği

Emekçi halk ekmeğine sahip çıktı

İzmir Gültepe semtinde emekçi halk devrimcilerin önderliğinde yaptığı bir direniş sonunda ekmek fiyatlarının düşürülmesini sağladı.

Bilindiği gibi bütün ülke çapında olduğu gibi İzmir Gültepe'de de ekmek fiyatları yükseltilmişti ve üstelik halk uzun bir süre kuyruklarda beklediği halde ekmek bulamıyordu. Dahası üç-beş tane fırıncının birleşerek Ekmek İşverenleri Sendikası kurmaları, emekçi halkın daha çok ekmeksiz kalmasından başka bir sonuç vermemişti. Semt halkının şikayeti üzerine İzmir Valisi "sorunu bir an önce çözeceğiz" diye halkı oyalamaya çalıştı.

Bunun üzerine Gültepe emekçileri sorunun ancak kendi güçleri ile çözülebileceğini kavrayarak harekete geçtiler. Gültepe'nin emekçi halkı ve halk gençliği kendi arasında birleşerek bir direniş örgütledi. 3 Temmuz'da yapılan bu direniş sonunda ekmek fiyatlarında belli bir indirimi gerçekleştirdiler. Bundan böyle Gültepe'de ekmek 550 kuruştan satılacak.

Eylemde, Gültepe'de bulunan Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları eylem birliği yaptılar. Başka bir ifadeyle bu eyleme Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları birlikte önderlik yaptılar. Devrimciler, fırınlardaki ekmeklere el koyarak emekçi halka bedava dağıttılar. Polis, eyleme önderlik eden devrimcileri gözaltına almak istedi. Fakat emekçi halk ile bütünleşen devrimciler ve emekçi halk, polisin bu saldırı planını boşa çıkardı.

TİKP'nin "U-2 Kampanyası"nın iflası

● TİKP'NİN BORAZANI AYDINLIK GAZETESİ, "KARADENİZ AYAĞA KALKTI" DERKEN, BU SOSYAL-FAŞİSTLERİN DÜZENLEDİKLERİ ORDU-AKKUŞ'TAKİ MİTİNGE 120, TRABZON'DAKİ MİTİNGE 193, MAÇKA VE PAZAR'DAKİ MİTİNGLERE DE SIRASIYLA 80 VE 50 KİŞİ KATILDI. HEPSİ DE KENDİ TARAFTARLARI...

Bilindiği gibi TİKP sosyal-faşistleri, kitleleri aldatmak ve artık bugün iyice açığa çıkmış bulunan kendi karşı-devrimci yüzlerini gizleyebilmek için, bütün ülke çapında "Amerikan U-2 Uçaklarına ve Rusya'ya Hayır" adı altında sahte bir anti-emperyalist kampanya düzenlediler. Bunun için birçok yerde miting ve birçok yerde de kapalı salon toplantıları yaptıklarını açıkladılar. Günlük Aydınlık gazetesi, haftalarca bu sahte anti-emperyalist kampanyanın reklamını yapıp durdu.

Faşizmin siyasi borazanı Aydınlık gazetesine ve TİKP'nin açıklamalarına bakılırsa TİKP sosyal-faşistleri bütün ülke çapında devrimcileri ve emekçileri seferber ettiler. Düzenledikleri miting ve toplantılara binlerce, onbinlerce emekçinin katıldığını lanse ettiler; devrimcilerin ve emekçi halkın TİKP'nin açtığı "anti-emperyalist bayrak altında" toplandığını iddia ettiler. Hatta Aydınlık gazetesi, reklamcılıkta ve yalancılıkta öyle bir noktaya vardı ki, bazı şehirlerin bu kampanya ve mitingler sırasında toptan yürüdüğünü söyledi.

Bu iddiaların gerçek ile uzaktan-yakından bir ilgisi olabilir mi? Bugün giderek politize olan ve kendi ekonomik ve siyasi haklarını gerçekleştirmek için mücadele eden emekçi halkın TİKP gibi karşı-devrimci sosyal-faşist bir mihrakın peşinden gitmesi, onun sahte anti-emperyalist kampanyasına katılması mümkün müdür? İşçi sınıfı ve emekçi halkı NATO'dan çıkılmasını, emperyalizmin bütün alanlardan tasfiye edilmesini istemekte; kendi ekonomik ve siyasi kurtuluşunu gerçekleştirmek için mücadele etmektedir. Bunun karşısında TİKP emekçi halkın karşısına alternatif olarak neyi çıkarmaktadır? Elbette ki düzenin ve siyasi üst yapının bütün kurumları ile birlikte aynen yaşamasını ve emperyalist yağmanın devam etmesini... Bütün bunlar emekçi halkın ve Türkiye devriminin çıkarlarına değil, egemen sınıfların ve emperyalist tekellerin çıkarlarına hizmet etmektedir. TİKP sosyal-faşistleri bu sahte anti-emperyalist kampanyayı da bu amaçla ve kendi karşı-devrimci yüzlerini gizlemek için düzenlemişlerdir. Bunun için de emekçi halk onların bu sahte anti-emperyalist kampanyalarına itibar etmemiştir. Ayrıca bu sosyal-faşist çetenin konumu ve savunduğu siyaset hiçbir şekilde emekçi halkla ve işçi sınıfı ile birleşmeye uygun değildir. Daha doğrusu onlar egemen sınıfların politikasını ve çıkarlarını savundukları için ancak bunlarla birleşebilirler ve birleşmektedirler de... Ama işçi sınıfı ile ve emekçi sınıflarla birleşemezler ve onları seferber edemezler.

Nitekim bu durum sahte anti-emperyalist kampanya boyunca daha da somut olarak görülmüş, devrimciler ve emekçiler bu sosyal-faşist çeteyi yalnız bırakmıştır.

Durum açıkça böyle olmasına rağmen, TİKP'nin borazanlığını yapan günlük Aydınlık gazetesi, gerçeği olduğundan farklı göstermek için elinden gelen çabayı göstermekte ve sahte anti-emperyalist eylemlere katılanların sayısını yüksek göstermeye çalışmaktadır.

Bu yalanı deşifre etmek için geçen sayı yayınladığımız İzmir ve Konya Ereğli mitingleri ile birlikte Karadeniz mitinglerine katılanların sayısını ve bu konuda Aydınlık'ın iddialarını bir tablo halinde yayınlıyoruz.

YER	AYDINLIK'IN İDDİASI	DOĞRUSU
İzmir	2000	501
Konya Ereğli ..	Sayı vermiyor	93
Ordu-Akkuş.....	400	120
Trabzon	Sayı vermiyor	193
Maçka	Sayı vermiyor	30
Pazar	Sayı vermiyor	50

TİKP çetesinin bir marifeti: İhbarcılık

Aydınlık-TİKP sosyal-faşistlerinin yürüttüğü çok yönlü karşı-devrimci faaliyetlerden biri de proleter devrimcileri ve devrimci demokratları ihbar yolu ile sindirmeye çalışmaktadır. Onlar, faşist diktatörlüğün militarist kurumlarına dayanarak devrimci mücadeleyi ve anti-faşist halk hareketini bastırmak ve dağıtmak amacındadırlar. Böylece kendilerinin de içinde olduğu komprador-feodal gericiliğin daha uzun ömürlü olmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. TİKP'li revizyonistler bugüne kadar yüzlerce devrimciyi faşist diktatörlüğe ihbar ettiler, İçişleri Bakanına isim listeleri sundular. Muhbirlik sanatını icra ederken, çirkef yüzlerini gizlemeye de büyük önem verdiler ve kendilerini saldırıya uğramış, mazlum insanlar olarak göstermek için karşı-devrimci propagandaya hız verdiler. İhbarcılıklarının en son örneğini Haymana ve Ereğli'de gösterdiler.

Ankara Haymana'da TİKP'li sosyal-faşistler, öğrencilere hakaret ettiği için dövülen bir faşist öğretmene şahitlik yaparak 2 devrimcinin tutuklanmasını sağladılar. Ayrıca devrimcilere saldırarak iki kişiyi yaralayan Aydınlıkçılar, gerici "Bayrak" gazetesinin devrimcilere saldırıya geçmesini de alkışladılar. Onlar tıpkı 30 Haziran tarihli "Bayrak" gazetesi gibi olayı devrimcilere ve devrimci mücadeleye karşı saldırıya geçmenin bir vesilesi haline getirdiler.

Yine TİKP'li sosyal-faşistler, Konya Ereğlisi'nde de 6 devrimciyi ihbar ederek işkence görmelerini sağladılar. Yürüttükleri karşı-devrimci ve sahte anti-emperyalist kampanyalarını halka ve devrime saldırının bir aracı haline getirerek faşist diktatörlüğü devrimcilerin üzerine saldırtmak için özel bir çaba harcadılar. Konya Ereğlisinde Halkın Kurtuluşu satan devrimcileri ihbar ederek işkence görmelerini sağlayan bu karşı-devrimci çetenin her konuda MHP'li faşistlerle aynı safta yer aldığı yeterince açığa çıkmıştır.

Ve emekçi kitleler her geçen gün bu sosyal-faşist karşı-devrim çetesini tecrit etmekte, tecrit çemberi gittikçe daralmaktadır. İşte onlar, bunun için daha da saldırganlaşmakta ve telaşa kapılmaktadırlar.

Karşı-devrimci çeteler, devrimci harekete saldırırken, faşist diktatörlüğü arkalarına almaya büyük önem vermektedirler. Aydınlık'ın yaptığı da budur. O, faşist diktatörlüğün akibetine uğramaktan kurtulamayacağını bilmektedir. İhbarları halkı ve devrimcileri sindirmeyi hedeflemektedir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu karşı-devrim ocağını faşist diktatörlükle birlikte alaşağı edecektir. İhbar, onları tecritten ve yok olmaktan kurtaramaz.

Ekonomik

Baş.ta.sa.8'de

lasyon dalgası sardı... Batı ülkelerinde başgösteren enflasyonu, kısa bir durgunluk dönemi izledi."

Broşürün diğer bölümlerinde de sözkonusu tahlile uygun ifadeler bulmak güç değildir. Aynı zamanda batıda 1970'li yılların başında başlayan ve giderek derinleşen buhranın kaynakları konusunda başka bir söz edilmediğine göre en iyimser düşünceyle TİKP'li revizyonistler bu tarihte başlayan buhranın kaynağı konusunda petrol fiyatlarındaki artışı göstermektedirler.

Aynı tür tahlillerin emperyalist ülkelerde de çok geçerli olduğunu biliyoruz. ABD emperyalizminin elebaşısı Carter bile Amerika'da işsizliğin, İkinci Emperyalist Savaştan bu yana doruk noktasına varması ve enflasyonun dört nala kalkması karşısında, kamuoyunda kendini petrol fiyatlarına yapılan zamları gerekçe göstererek savunmaya kalkmaktadır. Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki hükümet çevreleri ve burjuva ekonomi uzmanları da aynı türden gerekçelere sarılmaktadırlar.

Oysa petrol fiyatlarındaki artış da buhranın bir yan ürünüdür, ama aynı zamanda buhranın derinleşmesi doğrultusunda da bir etki yapmaktadır.

TİKP'li revizyonistler, petrol fiyatlarına yapılan zamların batı ekonomilerini enflasyon dalgası içine çektiğini ve daha sonra da durgunluğa neden olduğunu yazmaktadırlar. Oysa petrol fiyatlarındaki bugünkü artış genel fiyat artışlarına yalnızca % 0,5 oranında etki yapmıştı. Öte yandan Amerika, İngiltere, İtalya gibi batının bellibaşlı büyük emperyalist ülkelerinde enflasyon oranı % 10'u çoktan geçmiş, bazı ülkelerde bu oran % 15'e varmıştır. İşsizlik konusunda söylenebilecek olanlar da bundan farklı değildir. Petrole yapılan zamların çok küçük bir oranda durgunluğa neden olduğu doğrudur. Ancak kapitalist ülkelerdeki 120 milyon işsizin durumu yalnızca petrol fiyatlarına yapılan zamlarla açıklanabilecek bir şey değildir. Bu sayı, savaş sonrasının en yüksek noktasıdır ve batıda çelik, otomotiv, tekstil vb. dallarda her gün binlerce yeni işçi sokağa atılmaktadır.

Bütün bu gelişimi açıklayan tek doğru tahlil kapitalist toplumun kendi içindeki çelişkileri incelemekten geçmektedir. Bilinmeyen bir pazar için yapılan üretim periyodik bir biçimde ürün stokları ortaya çıkarmakta, sonuçta üretim düşmekte, hatta durdurulmakta ve işçiler sokağa atılmaktadır. Ama bu olgunun tekelci kapitalizm şartlarında ortaya çıkması, tekellerin toplam kârlarını düşürmemek için kâr oranlarını yükseltmeleriyle sonuçlanmaktadır. Yalnızca bu olgu bile enflasyonun dört nala kalkmasının bellibaşlı nedenlerinden biri haline gelmektedir.

Buhran doğrudan doğruya kapitalizmin yapısal bir hastalığıdır ve insanoğlu kapitalizmden kurtulmadan ekonomik buhranlardan da kurtulamayacaktır. İşte TİKP'nin karartmaya çalıştığı gerçek tam da bu noktadadır. Revizyonistlerin, hem Türkiye hem de batıda derinleşen buhranın için buldukları gerekçeler yalnızca buhranın görünüşteki nedenleridir ve bunlar kapitalizmin yapısal hastalıklarını gizlemek için TİKP revizyonistleri tarafından ön plana çıkarılmaktadır.

... VE REÇETE

TİKP'li revizyonistler bütün bu sahte tahlillere uygun reçeteyi de broşürün içine sıkıştırmışlardır. MC'nin ekonomi-politikasının değerlendirildiği bölümde şunlar söylenmektedir: "... Batılı devletlerle açık, dürüst ve eşitlik ilkelerine dayalı ilişkiler kurma şansını yitiren Türkiye batakçı bir borçlanma politikasına sarılmaktan başka bir çözüm bulamamıştır."

Bu sözlerden çıkabilecek tek sonuç geri ve yarı-sömürge ülkenin komprador bir yönetim altında emperyalistlerle açık, dürüst ve eşitlik ilkelerine dayalı ilişkiler kurabilme şansının olduğudur. Aynı türden sözlere broşürün son bölümünde yer alan "Öneriler" başlığını taşıyan kısımda da rastlanıyor: "Bu temel politikanın birinci önlemi, kısa vadeli ve yüksek faizli kredilere zorunlu kalınmadıkça başvurmamak olmalıdır". Örneğin Türkiye'yi bütünüyle ABD'ye bağımlı hale getiren Marshall kredisi alınabilir; çünkü bu kredi hem düşük faizliydi hem de uzun vadeli. Böyle bir öneriden IMF'nin bugün yeşil ışık yaktığı kredilerin alınabileceği sonucu da çıkmaktadır. Çünkü revizyonistler alınacak kredilerin düşük faizli ve uzun vadeli olmasının yanında "zorunlu kalındıkça tersi de olabilir diye" bir de not düşmüşlerdir.

TİKP'li revizyonistlerin yaşanan ekonomik buhrana buldukları çare budur. Bu çare, onların buhranın kaynaklarını tahlillerinin doğal bir sonucudur. Buhran, döviz yokluğunun bir sonucu olarak ortaya çıktığına göre, bu derdi ortadan kaldıracak her çare, buhranı da ortadan kaldıracaktır. Yeni borçlarla (ama uzun vadeli, düşük faizli ve eşitlik temelinde(!)) yaratılacak dış kaynaklar bu derdi kısa bir sürede ortadan kaldıracaktır. İşte TİKP'nin dilinin altındaki bakla budur.

Ama bu, emperyalizme uşaklık ruhunun açık bir göstergesinden başka bir şey değildir. Kapitalizmin dolaysız savunuculuğudur.

T'K'P

Baş.ta.sa.1'de

ler icat ediyor. Onun bütün amacı, kitlelerin kafalarını bulandırarak, CHP'yi desteklemesini izah etmeye yarayacak bahaneler bulmaya çalışmak, kitleleri faşist diktatörlüğe peşkeş çekmektir.

Savaş Yolu adlı gerici derginin 18. son sayısınra "faşizm da demokrasi bıçak sırtında" diye tahliller yapan modern revizyonistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hükümete karşı olduklarını, MHP, AP gibi partilerin diğer yollar olmayınca faşist bir darbeyle hükümeti düşürmeye çalıştıklarını, CHP'nin ise tutarsız da olsa faşizme karşı belirli tedbirler aldığını yazıyorlar. Onlara göre demokrasiyi savunmanın gereği CHP'yi savunmak ve ileriye doğru itelemektir. Böylece onlar, CHP'nin halk düşmanı tedbirlerini, zamları, faşist katilleri aklama çabalarını vb. desteklediklerini üstü kapalı olarak belirtmiş oluyorlar.

TKP revizyonistleri, CHP'yi savunmada o denli ileri gidiyorlar ki, CHP'yi faşizmin alternatifi olarak lanse etmekle de yetinmiyorlar. Onlara göre MİT ve sıkıyönetim de faşizme karşıdır; MHP'ye karşı çıkmaktadırlar, onu yalanlamaktadırlar! Yücelttikleri halk düşmanı polis şefbaşı H.Fehmi Güneş'in verdiği "anti-faşist" muhtırayla hükümeti anti-faşist tedbirler almaya zorladığını(!) böylece "faşist unsurların" -sanki kendisi faşist bir kurum değilmiş gibi- MİT'ten tasfiye edileceğini, orduda yönetim kademelerinde "anti-faşist operasyonlar" beklediğini vb. yazıyor, sözde CHP'yi eleştiriyor görünmeye çalışırken, onun demokratlığı hayaliyle kitleleri ağulamaya ve tüm faşist kurumlarıyla birlikte faşist diktatörlüğü -demokrasi olarak da lanse ederek- savunmaya çalışıyorlar.

Kulağı çınlasın, Kurtuluş'un devrimin dostu olduğunu söylediği bu halk düşmanı, faşist diktatörlük destekçisi revizyonistler, bütün bunları, tek başına faşizmi temsil ediyor göstermeye çalıştıkları MHP'ye karşı çıkma adına yapıyorlar. Bu adi demagog karşı-devrimciler, MHP'ye, sıkıyönetimle, MİT ile, Yargıtay vb. ile faşist diktatörlüğü savunma temelinde karşı çıkabileceği hayalini yaygınlaştırmak istiyorlar. Bütün bu gerici faşist kurumlar hakkında, CHP hakkında lehte propaganda yaparak, onlar MHP'ye karşı mücadele ve genel olarak faşist cinayet yuvalarının dağıtılması talebini yozlaştırmaya yöneliyorlar. Her zaman halkın mücadelesinin karşısında yer almış olan bu sosyal-faşistler, MHP'yi diğer tüm faşist cinayet odaklarıyla birlikte yere çalacak halkın mücadelesinin yerine, MHP'nin Yargıtay'daki vb. dosyalarını sözkonusu ederek, sıkıyönetim mahkemelerindeki MHP'lilerle ilgili davaları sözkonusu ederek, bu faşist cinayet yuvalarının dağıtılması görevini faşist diktatörlüğe ve onun kurumlarına yüklüyorlar. MİT, MHP, Sıkıyönetim vb. faşist diktatörlüğün birbirleriyle iç içe geçmiş çeşitli örgütleridirler ve hepsi birlikte ve tek tek komprador burjuvazi ve toprak ağalığına dayanırlar. Tıpkı T'K'P gibi.

Adana

Baş.ta.sa.4'te

dır.

PAKTAŞ'TA DSM GÜÇLENİYOR

Paktaş Fabrikasında DSM örgütlenmesi, henüz yeni olmakla birlikte, PAKTAŞ işçileri DSM'nin çağrılarına ilgi gösteriyorlar.

Bugüne kadar, patron öğle yemeği sırasında(yarım saat) makinaları durdurmuyor, işçiler nöbetleşe yemek yemek zorunda kalıyorlardı. Böylece, fiilen işçiler 8 saat çalıştıkları halde ücretler 7,5 saat üzerinden ödeniyordu. Bu duruma karşı çıkan DSM, demokrat işçilerle de işbirliği yaparak, yemek saati sırasında makinaların bağlanması çağrısını yaptı. Ve şimdi 27 Haziran'dan bu yana yemek saatinde makinalar durdurulmaktadır. Ayrıca işçiler ücretlerin 7,5 değil, 8 saat üzerinden ödenmesini istemektedir.

Öte yandan tüm tekstil fabrikalarında benzer bir uygulama vardır ve şimdi bütün tekstil fabrikalarında Paktaş'taki direnişe benzer direnişler beklenmektedir.

SENDİKA AĞALARI VE PATRONLAR, MÜCADELENİN BASTIRILMASI İÇİN ÇEŞİTLİ YÖNTEMLERE BAŞVURUYORLAR

Tehditle, işçi atmaya kalkmakla DSM mücadelesini engellemeye çalışan sendika ağaları ve patronlar bu sefer başka bir yönteme başvuruyorlar. DSM'li işçilere sendika yönetim kurulu üyeliği, bölge temsilciliği teklifleri yaparak, kendilerinin "demokrat sendikalar ve sendikacılar" olduğunu söylemeye başlamışlardır. Bir yandan her soydan burjuva sendikacısını DSM üstüne kışkırtan ağalar, öte yandan DSM'li işçilere mevki teklif etmektedir. Bu mevkilere karşılık bir tek istekleri vardır: DSM faaliyetini durdurun! Ama, başta DSM'li işçiler olmak üzere hemen bütün işçi sınıfımız bilmektedir ki, sendika ağaları bugüne kadar kendilerine yönelen muhalefeti, ya baskı ve şiddetle ezmişler ya da muhalefet önderlerini para ve mevki ile satın alarak baştan çıkarmışlardır. Bugün de bu yöntemlerinden vazgeçmiş değillerdir. Ama köprülerin altından çok su geçmiştir. İşçi sınıfımız artık bir proleter devrimci önderliğe ve her türlü burjuva sendikacılığını altedebileceği sınıf sendikacılığı çizgisine sahiptir. Dahası, bu çizgide mücadele eden sınıf sendikalarına, DSM örgütlenmelerine sahiptir. Bu nedenle de sendika ağalarının saldırıları bugüne kadar boşa çıkmış, bugünden sonra da boşa çıkarılacaktır.

Sıkıyönetim

Baş.ta.sa.1'de

tur. Hayatın bütün gerçekleri de bunu her gün, her saat doğrulamaktadır. Zaten sıkıyönetim de bunun için ilan edilmiştir ve sürekli olarak uzatılmaktadır.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının yayınladığı son bildiri, bütün bu gerçeklerin açık bir şekilde itiraf edilmesinin bir belgesidir. Onun için bize söyleyecek fazla bir söz kalmamaktadır

Faşistler

Baş.ta.sa.1'de

lardan biri cezaevinde diğer "ülküdaşını" "davadan döndüğü" ve "bazı bilgiler açıkladığı için" öldürüyor. Sapık faşist çetenin elebaşısı da, daha öncesden, Gebze yakınlarında gene aynı nedenlerden dolayı öldürülüyor ve tanınmaması için cesedi yakılıyor...

İşte size faşizmin, sivil faşist çetelerin diğer bir yüzü: Irz düşmanlığı, sapıklık, kokuşmuşluk...

Aslında bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü faşizm, komprador-feodal düzenin, kapitalist sistemin, sömürü ve soygunun baskı ve şiddetle ayakta tutulması demektir. Kapitalizm, komprador-feodal düzen bir kokuşmuşluk, bir çöplük olduğuna göre ve bu çöplüğün içinde her gün yeni pislikler boy attığına göre, ahlaki çürüme ve yozlaşma had safhaya vardığına göre bu ve benzeri olaylar birbirini izleyecektir.

Aslında bu sadece ortaya çıkan olaylardan biridir. Bunların gizli kalmış, gizlenen yüzlercesi vardır.

Çünkü faşizm, aynı zamanda, kapitalizmin ahlaki çürümesini ve yozlaşmasını temsil eder.

İşgalin

Baş.ta.sa.1'de

meye çalışıyorlar. Öneriler, planlar, karşılıklı toplantılar sürüp gidiyor.

Amerikan emperyalistleri, şimdiki tartışmalı fiili durumu kendi çıkarlarına uygun bir şekilde düzenlemeye, Türk ve Rum gericilerine buna uygun bir çözümü kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bunun için onlar, Türk gericilerini fazla ileri gitmiş olduklarına, işgal altında tuttukları toprakların bir kısmından çekilmeleri gerektiğine, Demirel, Türkeş, Erbakan gibi gerici ve faşistlerin şoven milliyetçi temelde yine gemi azıya almış bir şovenizm yanlısı olan Ecevit'i Kıbrıs'ı satıyor diye sözde sıkıştırmaya çalıştıkları "tavizler"in verilmesine "ikna etme"ye uğraşıyorlar. Amerikan emperyalistlerinin uyguladıkları ambargonun nedenleri arasında diğerlerinin yanı sıra bu "ikna" faaliyeti de vardı. Onlar, Türk ve Rum gericiliğinin kendi güdümlerinde bir uzlaşmasını sağlamaya çalışıyorlar. Ülkemizde bu tür bir "çözüm"ün (!) en ateşli taraftarı TİKP adlı Amerikan uşağı Çin yardakçısı sosyal-faşist çetedir. Onlar, emperyalizmin hakimiyeti ve mevcut düzen ve devlet şartlarında, bunları zerrece zedelemeyen bir "çözümü" alçakça savunuyor, sözde "üçüncü dünyanın birliği" vb. demagojilerle Amerikan emperyalizmini ve Türk ve Rum gericilerini savunuyorlar. Kıbrıs halkının haklarının ayaklar altına alınmasına bir diyecekleri yoktur. Ancak Rus emperyalizminin sızma çabalarına karşı ABD emperyalistlerinin hegemonyasının pekişmesini, aralarında uzlaşan iki gericiliğin Rum ve Türk asıllı Kıbrıs halkını sömürüp ezmeye devam etmelerini savunuyorlar.

Öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onun çeşitli milliyetlerden uşakları değişik bir "çözüm" önerisi getiriyorlar. Yine Kıbrıs halkına karşı olan bu öneri "iki taraflı görüşme ve uzlaşma yoluyla çözümü" öngören Amerikancı çözümün sözde "devrimci" alternatifi olarak sunulmak isteniyor. Buna göre, Birleşmiş Milletler kulislerinde, diplomatik yollarla ve çok taraflı uluslararası toplantılarla Kıbrıs sorunu halkların yararına halledilecek. Rus emperyalistleri, bununla bir yandan Amerikan emperyalistlerinin tayin edici rolüne son vermek; öte yandan da Kıbrıs halkının kurtuluş davasını, kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesini engellemek gericilerin eliyle sağlanacak bir sözde "çözüm"ü Rum ve Türk toplumların-dan Kıbrıs halkına kendi çıkarlarını temsil edebilecekmiş gibi kabul ettirmek, halkları pasifleştirmek ve aldatmak amacındadırlar. Modern revizyonistlere göre "çözüm", yine emperyalizm şartlarında, Kıbrıs'ta hiçbir köklü değişiklik olmadan, mevcut düzen ve devlet korunarak sağlanmalıdır!

Her iki "çözüm" yolunun da sömürgeciliğin devamını önerdiği, emperyalist emellerinin gerçekleşmesinin aracından başka bir şey olmadığı ve Kıbrıs halkının çıkarlarına karşı Türk ve Rum gericiliğinin egemenliğinin devamını varsaydığı açıktır. Oysa Türk ve Rum toplumlarından Kıbrıs halkı birleşerek başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme, Türk ve Yunan gericiliğine ve Kıbrıs gericiliğine karşı mücadelesini yükselterek, kendi kaderini kendi eline alarak kurtuluşunu gerçekleştirebilir. Bağımsızlık ve demokrasiye, halkın kurtuluşuna ulaşmanın başka yolu yoktur. Kıbrıs halkı silahlı mücadele yoluyla Türk işgalini kırabileceği gibi, emperyalistlerin ve çeşitli gericilerin halk düşmanı emellerini gerçekleştirmelerini engelleyebilir. Bunun yolu, durmaksızın sosyalizme geçmeyi hedefleyen bir demokratik halk diktatörlüğünün kurulması için mücadeleyi yükseltmektir.

Hesap

Baş.ta.sa.1'de

DE, Portekiz halkının militan anti-faşist mücadelesi ile dağıtıldı.

Ve işte Türkiye... Birçok yerde, anti-faşist mücadelenin yoğun olduğu, devrimciler ve anti-faşist güçler arasında eylem birliğinin sağlandığı ve sürekli kılındığı alanlarda faşistler sürülüp atılmakta, faşist saldırılar boşa çıkarılmaktadır. Tunceli vb. gibi yerlere faşist katiller ayak dahi basamamaktadır. Faşist Türkeş, birçok alana girememekte, ayak bastığı yerlerde yapayalnız kalmaktadır.

Faşist saldırıları boşa çıkarmanın, sivil ve resmi faşist katliam yuvalarını dağıtmanın yolu buradan geçer: Emekçi halkın militan mücadelesi ve devrimci birliği...

Bu defter

Baş.ta.sa.1'de

elebaşlarının kendilerini kurtarma çabaları bir zincirin halkaları gibi birbirini izledi. Kendilerini masum göstermek için ve devrimciler üzerindeki baskı ve katliamların artması için MİSK Genel Merkezine kendileri bomba koydular. "Davadan dönenlerin" vurulması birbirini izledi. İstanbul'da yakalanan ırz düşmanları çıka çıka MHP'li çıktı. Bütün ülke çapında MHP'li eli kanlı katillerin cinayet ve katliamları birbirini izledi.

Bütün bu gerçekler en sıradan insanlar tarafından dahi rahatlıkla görülebilecek kadar açık olarak ortaya çıktığı halde reformistlerden, revizyonistlere kadar bütün gericiler MHP'yi kurtarmak için ellerinden gelen çabayı harcamakta, MHP'yi kurtarma operasyonuna devam etmektedirler.

Ama onların bütün çabaları ve MHP'nin bütün çırpınmaları boşuna. Hiçbir güç MHP denilen bu katiller yuvasının defterinin dürülmesini engelleyemeyecektir. MHP ve silahlı yan örgütleri mutlaka kapatılacak, eli kanlı caniler birer birer cezalandırılacaktır.

Ve bu emekçi halkın örgütlü ve militan mücadelesi sonunda sağlanacaktır.

Filistin

Baş.ta.sa.1'de

da Mısır Elçiliğini basmaları ile birlikte ülkemizdeki her türden gerici, Filistin halkının davasına karşı amansız bir saldırıya girişti. Filistin halkının haklı talepleri ve mücadelesini karalamaya yönelik azgın bir demagoji yürüttüler. Onlara göre Filistinliler terörist, katil vb... idiler.!

Ülkemizin faşist, reformist ve revizyonist türden gericileri, kitlelerin mücadelesini yine onlardan vergi vb. yollarla alınan paralardan aldıkları maaşla bastırma göreviyle yükümlü iki sözde "güvenlik mensubu"nun öldürülmesinin hain Sedat rejiminin temsilcilerinin rehin alınmasını dillerine dolayarak sözde hümanizm edebiyatı yapmaya koyuldular. İki maaşlı asalak öldürülmüştü, bu insanlık mıydı? İki kadın bilmem kaç elçilik görevlisi rehin alınmıştı, bunlar insanca eylemler değildi. Tüm gericiler bu gibi sorunlardan hareketle Filistin davasını karalamaya, Filistin halkının haklı davasını, bu halkın yıllardan beri yürüttüğü mücadeleyi, katlandığı zorlukları gözlerden gizlemeye yöneldiler. Filistin halkı, yurdundan sürülmüşken, sefil, perişan bir hayat sürmeye, binlerce kişi çadırlarda her türlü insanca şartlardan uzak yaşamaya mahkum edilmişken, Amerikan uşağı siyonistler, her gün bu kahraman halkın üzerine tonlarca bomba boşaltırken hiç seslerini çıkarmayan, insan olduklarını unutanlar, insan taslağı gericiler, şimdi insanlık edebiyatı yapıyorlar.

Filistin halkı, senelerdir zulmün, sefaletin en koyularından birini yaşıyor. Oradan oraya sürülüyor, eziliyor, katlediliyor, işkenceye uğruyor, en yiğit evlatları cephelerde vuruluyor. Irkçı faşist siyonist düşman, Amerikan emperyalizminin desteğiyle ve Rus sosyal-emperyalizminin yardımıyla oluşturulan elverişli ortamda Filistin halkına kan kusturuyor. Filistinlilerin kamplarını, yerleşim merkezlerini durmaksızın bombalıyor, baskınlarda kadın-çocuk demeden onlarca yüzlerce Filistinliyi katlediyor. Filistin neslini tüketmeye çalışıyor. Türkiye gericileri, faşistler, reformistler, revizyonistler bu zulmün savunucuları, bazıları açık, bazıları gizli destekçileridirler. Türkiye, hâlâ İsrail'i tanır, onun suçlarına ortaktır. İşte bu Filistin halkının düşmanları, şimdi bir fırsat yakalamanın rahatlığıyla halk düşmanı yüzlerini gizlemeye, insancıl geçinmeye çalışıyorlar. Onlar Türkiye devrimine olduğu gibi Filistin devrimine de karşıdırlar, halkların kurtuluşunun azgın düşmanlarıdırlar.

Filistin halkı, hemen bütün dünya gericilerinin düşmanlığını üzerine çekmiştir. Kukla siyonist devlet, Filistinlilerin öz yurtlarını işgal ettiği gibi durmaksızın saldırıyor, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistler, İsrail'in arkasındadırlar, onu her yolla destekliyorlar. Sovyet sosyal-emperyalizmi bir yandan Yahudi göçmenler yollama yoluyla İsrail'i doğrudan desteklerken, diğer yandan Arap halklarının ve Filistin halkının elini-kolunu bağlıyor, onların mücadelesini kendi emellerine hizmet eder duruma sokmaya, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin yerini almaya çalışıyor.

Bu şartlarda Filistin halkının mücadelesi bu düşmanların tümüne karşı, herhangi biriyle diğerine karşı birleşmeyen bir mücadele olmalıdır. O, tüm Arap ve diğer Ortadoğu halklarıyla birleşebilir, birlikle mücadele edebilir ve etmelidir. Çünkü dümünün davası ortaktır. Ama Filistin devrimi, özellikle Amerikan ve Rus emperyalistlerinin gösterdiği yollardan yürümek reddedildiğinde başarıya ulaşabilir. Aydınlıkçı faşistler dahil olmak üzere tüm Amerikancı faşistlerin savunduğu Filistin davasının Mısır-İsrail uzlaşması yoluyla çözümlenmesi yolu, hain Sedat'ın entrikaları yolu çıkmaz olduğu gibi, Rus emperyalistleri ve uşaklarının önerdikleri güdümlü mücadele ve teslimiyet yolu da çıkmazdır. Yine Brandlar, Veldheimların gösterdikleri, onlarla birlikte yürünecek yolla da Filistin davası zafere ulaştırılamaz. Birleşmiş Milletlerde tartışmalarla diplomatik yollarla zafer imkansızdır.

Filistin halkı ancak dünya proletaryası ve ezilen halklarıyla dayanışma içinde kendi gücüne dayanarak yürüteceği silahlı mücadele yoluyla, emperyalistlere özellikle iki süper devlete, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı zafer kazanabilir. Ve kazanacaktır. Bunu engelleyecek hiçbir güç yoktur. Diğer ülkelerin olduğu gibi Türkiye komünistleri ve devrimcileri de Filistin halkının yanındadırlar ve yanında kalacaklardır. Hiçbir gericinin demagojik saldırıları, propagandaları Filistin halkının kurtuluşunu engelleyemeyeceği gibi Türkiye halkının Filistin halkıyla dayanışmasını da engelleyemeyecektir.

Filistinli mücahitler, Filistin halkının silahlı mücadelesinin yolundan yürümelidirler. Bireysel terör eylemleri, Filistin halkının haklı davasını kimseye anlatamıyor, aksine her türden gericinin eline genel olarak devrimi özel olarak da Filistin devrimini karalamak için kozlar veriyor. Kuşkusuz hiçbir zaman bireysel terör eylemlerine başvurulamaz gibi bir görüşe sahip değiliz. Nitekim İsrail karakollarına, vb. düzenlenen bu tür eylemler gereklidir. Ama kitlelerin mücadelesinden kopuk bireysel terör eylemlerinin, kitle mücadelesinin yerine geçirilerek, bu temelde bir çizgi doğrultusunda mücadele -son Ankara eyleminde açıkça görüldüğü gibi böyle bir mücadele kolaylıkla teslimiyete dönüşmektedir- hele bu yolla Filistin devriminin sesini duyurma anlayışı hatalıdır ve terkedilmesi doğru olacaktır. Yine Filistin devriminin düşmanlarını dostlar olarak görme, emperyalistler ve gericilerle diplomatik pazarlıklar yapma, gerici, faşist devletlerle uzlaşmalar ve onlara teslimiyet yolu da yanlıştır ve bireysel terörizmin yerine geçirilemez.

Filistin ve Türkiye halklarının dayanışmasını sağlamlaştıralım. Filistin halkının haklı davasını savunalım. İki halkın dayanışmasını geliştirmenin aracı olabilecek olan FKÖ bürosu bir an önce açılmalıdır. İsrail'le her türden ilişki bir an önce kesilmelidir.

MHP

Baş.ta.sa.1'de

ESKİŞEHİR'DE FAŞİSTLERİN MİTİNGİ FİYASKO İLE SONUÇLANDI

Geçtiğimiz günlerde Eskişehir'de MHP'li faşistler tarafından düzenlenen bir miting, kelimenin gerçek anlamı ile tam bir fiyasko ile sonuçlandı.

Faşistlerin miting öncesinde dağıttıkları ve demagoji dolu bildirileri kimse tarafından alınmadı. Devrimciler, faşist demagojiyi alabildiğine teşhir ettiler ve emekçi halkı faşistleri kendi kaderleri ile baş başa bırakmaya, mitinge katılmamaya çağırdılar. Devrimcilerin bu propagandası başarılı oldu ve faşistler düzenledikleri mitinge yarısı dışarıdan olmak üzere ancak 400 kişi katabildiler. Devrimciler tarafından düzenlenen mitinglere binlerce emekçi katılırken ve miting alanının çevresi de dolarken, faşistlerin Eskişehir'deki son mitinglerinin yapıldığı alanın çevresinde sadece boş bırakılmış sokak köpekleri vardı.

Faşistler bu miting ile güç toplamayı ve etraflarında giderek daralmakta olan tecrit çemberini kırmayı amaçladılar, ama sonuç tam tersine oldu. Hatta miting sonunda yürüyüş bile yapmaktan vazgeçmek zorunda kaldılar.

Bu miting MHP'li faşistlerin Eskişehir'de biraz daha tecrit olması ile sonuçlandı.

AVANOS VE ÜRGÜP'TE FAŞİSTLERE YER YOK

Nevşehir'e bağlı Avanos ve Ürgüp ilçelerinde faşistlerin tecriti son zamanlarda iyice hızlandı. Ürgüp halkı faşist Türkeş'in konuşma yaptığı alana dahi gitmedi.

Bilindiği gibi faşist Türkeş, geçtiğimiz ayın sonlarında Nevşehir ve dolaylarında bir dizi miting yaptı. Bunlardan biri de Ürgüp'teydi. Devrimcilerin (Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve D.Halkın Birliği taraftarlarının) ortaklaşa yürüttükleri propaganda faaliyeti sonunda Ürgüp halkı faşist Türkeş'i miting alanının ortasında yalnız bıraktı. Ürgüp halkı konuşmanın yapılacağı alana gitmedi. Türkeş, dışardan getirdiği adamlarına faşist zehirini kusmak zorunda kaldı.
zehirini kusmak zorunda kaldı.

Devrimcilerin anti-faşist faaliyetinin yoğunlaşması üzerine aynı gün TÖB-DER'i arama bahanesi ile devrimcileri bir buçuk saat çember altına aldılar. Fakat devrimcilerin ve halkın direnişi sonunda devrimcilerin çevresinde örmüş oldukları çemberi kaldırmak zorunda kaldılar.

Eli kanlı Türkeş, Ürgüp'ten sonra Aksalur Kasabasındaki "kiraz şenliği"ne gitti. Dönüşünde ise konvoyda bulunan kiralık katiller, Ürgüp'de halka saldırdılar, dükkanları taş ve kurşun yağmuruna tuttular. Fakat devrimciler ve halk bu canilere gereken karşılığı verdi. Halk düşmanı caniler, selameti ilçeden kaçmakta buldular. Devrimcilerin ve halkın mücadelesi ve zorlaması sonunda saldırgan faşistler yakalandı, ama hemen oracıkta faşist emniyet amiri tarafından serbest bırakıldı.

Aynı akşam Ürgüp halkı 1000 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri yaparak faşist Türkeş'in gelişini, faşist saldırı ve cinayetleri protesto ettiler. MHP ve ÜGD'nin kapatılmasını, MİT ve Kontr-gerillanın dağıtılmasını istediler.

Gene aynı günlerde Avanoslu devrimciler ve halk faşist katilleri Avanos'a sokmadılar.

Faşistler, Türkeş'in 28 Haziran'da Nevşehir'de düzenlediği mitinge gelen konvoyları Avanos'tan geçirerek boy gösterisi yapmaya kalkıştılar. Fakat Avanos halkının ve devrimcilerin direnmesi karşısında yol değiştirmek zorunda kaldılar. Aynı gün Avanoslu yurtsever devrimci gençler ÜGD'nin levhasının ve önünde asılı bulunan kurt resmini indirerek yaktılar. Bu tavrı Avanos halkı destekledi. Bunun üzerine polis, Avanos YDGD üyesi iki devrimciyi ve Devrimci Yol'dan bir arkadaşı gözaltına aldı. Fakat Avanos halkı, polisin bu saldırısı karşısında sessiz kalmadı. Emekçiler ve devrimciler biraraya toplanarak yürüdüler ve bu protesto gece saat 10'a kadar sürdü. Halk ve devrimciler, faşizmi ve Türkeş'i protesto eden sloganlar haykırdılar ve faşist cinayet yuvalarının dağıtılmasını, gözaltına alınan üç devrimcinin serbest bırakılmasını istediler. Bu kararlı direniş karşısında polis, üç devrimciyi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Faşizmin

Baş.ta.sa.1'de

Tüm halkımız CHP reformist hükümetinin MC hükümetlerinden esasta ayrı bir politika izlemediğini kendi deneyleriyle kavradı. Ve bugün kitleler reformizmden hızlı bir şekilde kopma aşamasına gelmiştir. Gericilik bu kopmayı faşizme doğru kanalize etmeye çalışmasına rağmen, kitleler devrimci hareketler etrafında toparlanıyor.

Bu sözde demokrat yazarlar, kitlelerin CHP reformizminden kopmasının faşizmin işine yaradığını bahane ederek, tekrar CHP reformizminin desteklenmesinin propagandasını yapıyorlar. Oysa, CHP reformizminin faşizmi geriletmediği, aksine onu her alanda güçlendirdiği ortadadır. Reformist CHP hükümeti, faşizmin sosyal temellerini oluşturan, gerici sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket etti, faşist devlet kurumlarını güçlendirdi, halka daha iyi saldırmaları için onları daha da modern araçlarla donattı, sabahtan akşama militarist kurumlar lehine propaganda yaparak bunları halkın dostu göstermeye çalıştı. Diğer yandan Hitlerci MHP gibi faşist örgütlerin dağıtılmasını önlemek için, faşist diktatörlüğü kitlelerin devrimci hareketinin üzerine saldırttı. Böylece kitlelerin devrimci mücadelesiyle sivil faşist örgütlerin dağıtılmasını engellemeye çalıştı. Faşist partiler "demokrasi"nin vazgeçilmez örgütleri olarak lanse edildi.

Tüm bu söylediklerimize rağmen, hâlâ CHP'nin faşizmin alternatifi olduğu söylenip duruluyor ve bu yolda propaganda yapılıyor. Siyasi körlüğün bu kadar ileri boyutlara götürülmesi insan mantığının kabul etmeyeceği bir şeydir.

CHP reformistlerinin faşizmin alternatifi olamayacağını bu saatten sonra kavramamak, bilinç eksikliğine bağlanamaz. Bu, faşizmin karşısında yılana sarılmaktır.

1 Mayıs vb. kitlesel gösteriler, Marksist-Leninist hareketimizin ve devrimci-demokrat hareketlerin kitleler üzerinde azımsanmayacak bir etkinliğinin olduğunu ortaya çıkardı. Emekçi kitlelerin mücadelesinin her geçen gün her türlü faşist saldırılara rağmen giderek yükseldiği revizyonist ve reformist barikatları aşan işçilerin ve diğer emekçilerin güçlü bir şekilde bağımsız sınıf eylemlerine giriştiği yine bilinen bir şeydir. Halkımızın bu mücadelesi, faşist, reformist, revizyonist, dinci siyasetlerin tam zıddı olan devrimci siyasetin alternatif olarak belirginleşmesini sağlamaktadır. Kitleler, devrimci-demokrat alternatiflerin etrafında her geçen gün daha güçlü bir şekilde toplanmaktadır. Ülkemizdeki bu durumun yanı sıra dünya proletaryası ve ezilen halkların emperyalizme, burjuvaziye ve gericiliğe karşı yürüttüğü mücadele büyük boyutlara erişerek zaferden zafere doğru ilerlemektedir. Yıkılmalarının mucize olacağı söylenen azgın faşist diktatörlükler birbiri ardı sıra çöküyor. Bununla birlikte, emperyalizm ve gericilik bunalımdan bunalıma giriyor ve bir türlü ekonomik ve siyasi istikrara kavuşamıyor.

Tüm bu devrim lehine olumlu duruma rağmen, hâlâ, faşizme alternatif olarak reformizmin gösterilmesi ahmaklıktan başka bir şey değildir. Devrimci hareketlerin geriye çekildiği, kitle mücadelelerinin düştüğü ve gericiliğin istikrara kavuştuğu dönemlerde faşist saldırganlıklar karşısında yılgınlığa kapılarak reformizmin tercih edilmesi her zaman görülebiler bir şeydir. Ama bugünkü durum böyle de değildir. Bile bile, devrim dalgasının ve kitlelerin mücadelesinin yükselmesi görülmemezlikten geliniyor. Halkın devrimci mücadelesinin her türden faşist saldırıyı defedeceği göz önüne alınmıyor. Hem de en azgın faşist diktatörlüklerin halkın mücadelesiyle yerle bir edildiği bir zamanda.

Faşizmi güçlendiren reformizme dört elle sarılmak, faşizm korkusu adı altında devrim korkusundan başka bir şey değildir. Oysa, bu yazarlar devrimden ve halktan yana olduklarını söyleyip duruyorlar. Bizce de bunun doğruluk payları bazılarının geçmişleriyle ilgili olarak vardır. Bunlardan bazıları halktan ve devrimden yana tavır almışlardı ve önemli ölçüde devrimcilerin sempati ve saygısını kazanmışlardı. Bugün ise bunlar mevcut devlete ve gerici sınıflara sığınarak sözde faşizme karşı bir mücadele tezgahlamaya çalışıyorlar. Ve faşizmi, reformizmi ve revizyonizmi hedef alan devrimci hareketlerin gücünü görmezlikten geliyor bile bile kendilerini aldatarak sübjektif davranışlar içine giriyorlar. Ellerinde bir MC korkuluğu, durmadan bunu sallıyorlar. Oysa MC ve benzeri faşist hükümetleri de yerle bir edecek olan halkın devrimci mücadelesidir. Reformist CHP hükümeti ise bu mücadeleyi çeşitli demagojik yöntemlerle etkisiz hale getirmeye ve bastırmaya çalışıyor. Böylece MC ve daha azgın faşist hükümet ihtimallerinin canlı ve güçlü olarak ayakta kalmasını sağlıyor.

Bu yazarlar, faşizme karşı siyasi demokrasinin ve onun temel taleplerinin elde edilmesinin gerekliliğini göz önüne almıyorlar. Siyasi demokrasinin tam olarak gerçekleşmesi, işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğünün kurulmasıyla mümkündür. Bunun için faşizme karşı mücadele, toprak devriminin temelleri üzerinde, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele sonucunda bir işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasına bağlıdır. Bu da ancak, siyasi demokrasinin temel talepleri olan serflik kalıntılarının tasfiyesi, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının gerçekleşmesi ve ulusal bağımsızlığın elde edilmesiyle sağlanabilir. Oysa bunlar, ne emperyalizme karşı ulusal bağımsızlığı savunuyorlar, ne serflik kalıntılarının tasfiyesini, ne de özellikle Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının elde edilmesini savunuyorlar. Bunların, demokrasinin temel talebi olarak ileri sürdükleri, sadece 141 ve 142. maddelerin T'K'P'yi legalleştirecek şekilde değiştirilmesidir. Her şeyden önce 141 ve 142 gibi faşist ceza yasalarının saldırılarına maruz kalanlar gerçek devrimcilerdir. T"K"P'li revizyonistler ise bu işin yaygarasını yapıyorlar. Nedense demokrat geçinen yazarlarımız 141, 142 gibi faşist ceza yasaları gereğince hapse girenler hakkında tek laf etmiyorlar. Çünkü bu ceza yasalarının hışmına uğrayanlar CHP reformizmine de karşıdırlar. CHP reformizmine karşı oldun mu "fikir suçlusu" (!) olmaktan çıkıyor ve faşist ceza yasaları tarafından cezalandırılanlar arasına girmiyorsun!

Reformizmin kuyruğuna takılan adını andığımız yazarlar "solun bölünmüşlüğü" demagojik propagandasıyla durmadan devrimci hareketlere karşı güvensizlik aşılamaya çalışıyorlar. Bir yandan da CHP reformizmini desteklemekte, bu bakımdan haklı olduklarının propagandasını yapıyorlar. Böyle davranışlar içine girmek, kişiyi kendini tatmin etmekten öteye götürmez. Çünkü, önemli olan, çok gurubun bulunması değildir. Bunların hangisinin kitleler üzerinde devrimci etkinliğinin olduğudur. Bugün hatırı sayılır derecede kitleler üzerinde etkinliği olan iki-üç devrimci harekettir ki bunlar da giderek eylemde birlikler oluşturmaya hız veriyorlar. Buna rağmen, "solun bölünmüşlüğü" demagojisi yapmak ve devrimci-demokrat alternatifi görmezlikten gelmek iyi niyetin işareti değildir.

Tüm bu söylediklerimizin ışığında, gerçekten faşizme karşı çıkmak istiyorlarsa, reformist CHP'nin ve onun hükümetinin peşini bırakmaları gerektiğini söylüyoruz. CHP'ye ve mevcut devlete sığınarak, ne faşist devlete karşı ne de MC tipi faşist hükümetlere karşı mücadele edilemez ve bu tehlikeler ortadan kaldırılamaz. CHP'ye sarıldıkça MC tipi faşist hükümetler canlı alternatifler olma durumlarını sürdüreceklerdir.

Halktan ve devrimden yana olmak, ancak faşizme ve reformizme karşı olmakla mümkündür.

Kitaplar…Kitaplar…Kitaplar…

yıldız yayınevi

LENİNİZM NEDİR?

Proletaryanın büyük öğretmenlerinin yapıtlarından derlenmiş bir dizi: LENİNİZM DİZİSİ

Leninizm nedir?

★ 8 KİTAPTAN OLUŞAN LENİNİZM DİZİSİ, 1935'TE MOSKOVA'DA, KOMONİST AKADEMİSİ LENİNGRAD ÇALIŞMA GRUBU TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR. VE MARKS, ENGELS, LENİN VE STALİN'İN ESERLERİNİN EN ÖNEMLİ ALINTILARINI İÇERMEKTEDİR.

★ YILDIZ YAYINEVİ TARAFINDAN YAYINLANAN LENİNİZM NEDİR? ADLI KİTAP BU DİZİNİN İLK KİTABIDIR. DİZİNİN 7 KİTABININ YILDIZ YAYINEVİ TARAFINDAN TÜRKÇE BASILACAĞI AÇIKLANMIŞTIR.

Yıldız Yayınevi, Enver Hoca yoldaşın Emperyalizm ve Devrim yapıtından sonra yeni bir kitap daha bastı: Leninizm Nedir?

"Leninizm Nedir?" Proletaryanın büyük öğretmenlerinin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yapıtlarından derlenmiş olan Leninizm Dizisinin ilk bölümünü içermektedir. Ve en genel anlamıyla Marksizm-Leninizmin genel ilkelerini okuyucuya tanıtmakta, kavratmaktadır.

Bilindiği gibi Leninizm konusunda temel bir eseri oluşturan Leninizm Dizisi, Komünist Akademisi Leningrad Çalışma Grubu tarafından hazırlanmış ve Stalin döneminde 1935'te Moskova'da basılmıştır. Eser daha sonra Alman Rotfront Yayınevi tarafından 8 kitap (Leninizm Nedir?, Proleter Devriminin Teorisi, Proletarya Diktatörlüğü, Sosyalist İnşanın Zaferi İçin Mücadele, Tarım ve Köylü Sorunu, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Proleter Devriminin Strateji ve Taktiği ve Proletarya Partisi Öğretisi) halinde yayınlanmıştır. Yıldız Yayınevi'nin diziyi Türkçeye kazandırırken bu Almanca baskıyı esas aldığı açıklanmıştır. Gene kitabın sunuş yazısında dizinin 7 kitabının Yıldız Yayınevi tarafından belli aralıklarla basılacağı açıklanmıştır.

LENİNİZM DİZİSİNİN ÖZELLİĞİ

Leninizm Dizisi, Stalin'in Leninizmin İlkeleri adlı ders notlarının konularına göre sınıflandırılmıştır, ama sadece Stalin'in bütün yapıtlarının kısa bir derlemesi değildir. Tersine dizi Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yapıtlarının ya da konuşma mektup ve notlarından en önemli alıntıları içermektedir.

Böylece Stalin'in Leninizmin İlkeleri adlı temel yapıtında sistemleştirdiği konulara bağlı olarak, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yapıtlarının en özlü bölümleri biraraya getirilmiş ve Marksist - Leninist tezlerinin bütününü özetleyen temel bir yapıt oluşturulmuştur.

Leninizm Dizisi, bütün dünya komünistleri tarafından Marksist-Leninist teorinin temelden kavranması için başlangıç eğitiminde kullanılmaktadır.

Bu bakımdan Yıldız Yayınevi tarafından yayınına başlanan dizinin tüm kitaplarının Türkçeye kazandırılması, eksikliği duyulan bir boşluğu dolduracaktır.

Leninizm Nedir? adlı dizinin ilk kitabının yayınlanmış olması bunun için önemli bir adımdır.

Ayrıca içinde bulunduğumuz 1979 yılının Stalin'in 100. Doğum Yılı ve Stalin Yılı olması dolayısıyla, Leninizm Dizisinin Türkiyeli devrimcilerin eline ulaştırılması daha da özel bir öneme sahiptir.

GENEL DAĞITIM YURT-DA

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK

4. SAYI ÇIKTI

OKTAY - FAYSAL YOLDAŞLAR MÜCADELEMİZDE YAŞIYORLAR

17. SAYI ÇIKTI

PARTİ BAYRAĞI

İÇİNDEKİLER

STALİN'DEN ÖĞRENELİM

MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'NİN ELEŞTİRİSİ

yıldız yayınevi

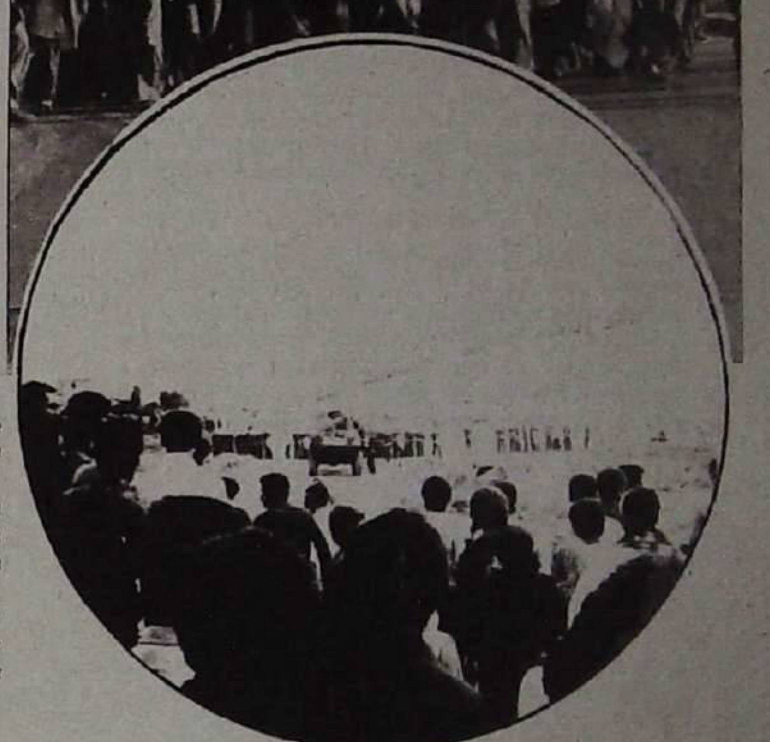
Enver Hoca

EMPERYALİZM VE DEVRİM

"EVİMİZİ YIKANIN DÜNYASINI YIKARIZ"

1 Mayıs Mahallesi halkı direndi ve kazandı

1 Mayıs Mahallesi halkı, 14 Temmuz'da da direnişçi, başeğmez geleneğini yaşattı

İşte 2 Eylül 1979 zulmü... Ama 14 Temmuzda kazanan halk oldu, faşist cellatlar ise kurtuluşu kaçmakta buldular.

Nasırlı eller, faşizmin tankını, topunu, paralı uşaklarını dize getirdi

✳ 1 MAYIS MAHALLESİ HALKI 7 TEMMUZ ZULMONO UNUTMAYACAĞINI GÖSTERDİ

✳ HALKIN DİRENİŞİ KARŞISINDA POLİS VE JANDARMA SELAMETİ KAÇMAKTA BULDU

✳ ŞİMDİ 1 MAYIS MAHALLESİ HALKI DEVRİMCİLERİN ÖNDERLİĞİNDE EGEMEN SINIFLARIN YENİ SALDIRILARINI GERİ POSKORTMEK İÇİN HAZIRLIKLI OLARAK BEKLİYOR

Kurulduğundan bu yana polis ve jandarmaya karşı mücadele ederek evlerini yıktırmayan İstanbul 1 Mayıs Mahallesi halkı, 14 Temmuz'da bir kere daha yıkıma gelen güçleri bozguna uğrattı. Faşist diktatörlüğün tankına, topuna, tüfeklerine ve binlerce asker ve polisine karşı 1 Mayıs Mahallesi halkı, taş ve sopalarla tek bir yumruk, tek bir vücut olarak direndi ve zafer kazandı.

"1 Mayıs Mahallesi, gecekondu halkının mücadelesiyle doğdu ve yine bu mücadele sayesinde yaşıyor" "Gecekondu hakkımız, söke söke alırız" sloganları tüm 1 Mayıs Mahallesi halkına yol gösteren, onu mücadeleye çeken bir eylem ve ajitasyon sloganı oldu.

BU KEZ DEVRİMCİLER HAZIRLIKLIYDI, HALK HAZIRLIKLIYDI

7 Temmuz'da gerçekleştirdikleri yıkımdan cesaret alan faşist diktatörlüğün militarist güçleri, 1 Mayıs Mahallesini tamamıyle ortadan kaldırmak için 14 Temmuz'da yeniden saldırdı. 7 Temmuz'da olduğu gibi onlarca tank, top, panzer, bazuka ve helikopter, binlerce polis ve jandarma saat 04.30'da mahalleyi işgal kuvvetleri gibi kuşattı. Ama bu sefer devrimciler uyanıktı. 1 Mayıs Mahallesi halkı uyanıktı ve mücadele etmeye, ne pahasına olursa olsun evlerini yıktırmamaya kararlıydı. 1 Mayıs Mahallesi halkı, gecekondularını korumanın tek yolunun dişini tırnağına takarak mücadele etmek olduğunu kendi deneyleriyle yaşayarak öğrenmişti. 7 Temmuz'da bu gerçeğin bir an için unutulması 3000 evin yıkılmasına, onbinlerce insanın aç sefil olarak sokakta kalmasına yol açmıştı. Ama 1 Mayıs Mahallesi halkı ve devrimcileri hatalarını kavramış, 7 Temmuz acısını öfkeye dönüştürerek mücadele etmeye, yeni yıkımları engellemeye karar vermişti.

"EVİMİZİ YIKANIN DÜNYASINI YIKARIZ"

1 Mayıs Mahallesi halkı, kuşatmayı anında haber almış ve kuşatma haberi bütün mahalleye yayılmıştı. Sabah saat 5'de bir anda yıkım bölgesinde 500 emekçi toplanmıştı. "Gecekondu hakkımız, söke söke alırız", "Gecekondu yıkılmaz, halk bunu affetmez" sloganları ile yıkımcılara karşı koyuyor ve diğer emekçileri de mücadeleye çağırıyordu. Bu ses 1 Mayıs Mahallesinde dalga dalga ilerledi, daha da güçlenerek tüm mahalleyi sardı. "Evimizi yıkanın dünyasını yıkarız" sloganları yeri göğü inletiyordu. Mahallenin diğer uçlarından A, B, E bölgelerinden yüzlerce, binlerce insan sloganlar atarak, marşlar söyleyerek ellerinde taşlar ve sopalar olduğu halde akın akın D Bölgesine geliyordu. 60'lık bir dede halkın en önünde yürüyor ve karakolun karşısında bir subaya, "Biz Amerikan ya da Rus dölü müyüz, Kıbrıs'a bile böyle çıkartma yapamadınız, Evlerimizi yıkacaksınız işte biz buradayız. Ateş edin hepimizi öldürün. Evlerimizi ancak böyle yıkabilirsiniz" diye bağırıyordu.

Saat daha 9.00 olmamıştı ki D bölgesinin altındaki taşocağına giden yola 3 bin 1 Mayıslı emekçi dolmuştu. Karşılarında mahallelerine defalarca saldırmış, 13 kardeşlerini alçakça şehit etmiş olan polis duruyordu. Emekçi halkın gökgürültüsünü andıran sesleri "Katil polis", "Polis Defol" sloganları, polisleri paniğe uğratmaya yetti. Polis bulunduğu mevzileri bırakıp taş ocaklarına doğru kaçışmaya başladı.

SIRA ASKERLERDE

Bu sırada Samandıra tarafından takviye olarak yeni askeri birlikler gelmişti. Takviyelerle birlikte polis ve jandarma halkın çevresine dört kat barikat kurdu. Yıkım için gelen kepçelerden biri ilerleyince bir anda yüzlerce kişi tarafından kuşatıldı, üstüne tırmanıldı ve birkaç bayrak dikildi. Şöför çaresiz kepçeden inip kaçtı. O sırada polislerden birinin, kepçenin üstündeki malzemeden birini çekip alması bardağı taşıran son damla oldu. Kitle, taş ve sopalarla polisleri önüne katıp kovalamaya başladı. Polis, taşocaklarına kadar ardına bakmadan kaçtı.

Direnişi kıramayan polis yeni bir oyuna başvurdu. Bir komiser "Biz sadece derenin bu yanındaki 12 evi yıkacağız, başka bir yere dokunmayacağız, bu evleri de isterseniz bir heyet gönderelim siz yıkın" diyerek halkı dağıtmayı amaçladı. Ama 1 Mayıs Mahallesi halkı bunu yutmadı. Hep bir ağızdan polislere "Ölmek var, dönmek yok" evimizi yıkanın dünyasını yıkarız" sloganları ile cevap verdi.

Bu oyun da tutmayınca jandarma daha aktif olarak devreye girdi. Süngü takmış jandarmalar dipçiklerle kitleye saldırdılar. Çoluk-çocuk, genç-ihtiyar, kadın-erkek demeden insafsızca vuruyorlardı. Ama 1 Mayıs Mahallesi halkı da geri kalmıyordu. Taşlarla sopalarla onlara cevap veriyor, direniyordu. Ancak düşman çok ve silahlı, halk ise silahsızdı. Halkın ön tarafındakiler dövüşürken arkadakiler taş atarak onlara yardımcı oluyordu. Atılan taşlarla bir polis kasası ve bir cemse tahrip edildi. Bu konumda dövüşe devam etmek halkın aleyhineydi. Mahalleye ulaşmak için askerlerin oluşturduğu dört kat barikatı yarmak gerekiyordu. Emekçiler yüzlerini mahalleye dönerek saldırıya geçtiler. Ve kısa bir zamanda dört katlık jandarma barikatı 1 Mayıs Mahallesi halkının ayakları altında paspas oldu. 1 Mayıs Mahallesi halkı bütün barikatları dağıtarak geçti. Saat 10 civarıydı. Kitleler açsusuz olmasına karşılık yiğitçe direnerek evlerini yıktırmamışlardı. Tek işi 1 Mayıs Mahallesi gecekondularını yıkmak olan komando birlikleri yeni bir saldırıyı göze alamadıklarından geri çekilmek zorunda kalmışlar ve biraz sonra mahalleyi terketmeye başlamışlardı.

MÜCADELEYE DEVAM

Hıncını alamayan bir kısım halk mücadeleyi sürdürmek, seslerini duyurmak için Ecevit Mahallesinden sloganlar atarak geçtiler ve Ankara asfaltını kestiler. Sayıları 200 kadar olan halk, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganları ile Ankara asfaltını inletti. Kısa bir konuşma ve ant içilmesinden sonra halk sloganlar atarak geri döndü.

Çatışma esnasında onlarca insan dipçik ve coplarla yaralandı. 100'ü aşkın insan yine çatışma sırasında gözaltına alındı. Ama ezilen 1 Mayıs halkının mücadelesi değil faşist diktatörlüğün yıkım güçleriydi. Şimdi 1 Mayıs halkı devrimcilerin önderliğinde egemen sınıfların yeni saldırılarını geri püskürtmek için hazırlıklı olarak bekliyor.

PAZARCIK

Biz Sivricehüyüklü devrimcileriz. Köyümüzde en ufak bir devrimci faaliyet karşısında "Urum ağaları" adıyla anılan ağalar hemen karakola koşuyor ve köyümüzün muhtarını ihbar ediyorlar. Köyde bir yazı yazıldığında veya afiş yapıştırıldığında ağalar hemen muhtarı ihbar ederek karakolda işkence ettiriyorlar. Öyle ki son birkaç ay içinde köyümüzün muhtarı "komünisttir" iddiaları ile tam 7 kez karakola götürüldü. Ancak her defasında köylüler muhtara sahip çıkmakta ve ağaların oyunu boşa çıkmaktadır.

Urum ağaları bu ihbarlarıyla neyi hedefliyorlar? Onlar, boş araziye, köyün merasına zorla el koymak, bankalardan köylüler adına para dolandırmak istediklerinde karşılarında yoksul köylüleri ve muhtarı buluyorlar. İşte bu engeli ortadan kaldırmak için muhtarımızı tutuklattırmayı planlamakta ve bu amaçla ihbar üstüne ihbar yapmaktadırlar. Kendi adamlarını muhtar yaparlarsa, istedikleri gibi at oynatacaklardır. Ne var ki onlar tüm baskılarına rağmen köylüleri yıldıramamakta ve biz yoksul köylüler birlik halinde hareket etmekteyiz.

Urum ağaları yoksul köylülere saldırı ve baskı uygularken sırtını CHP'ye dayamaktadırlar. CHP Maraş İl yönetimi ve akrabaları olan CHP milletvekillerini kullanarak köylülere baskı yapan ağaların bu baskı ve ihbarları çevrede büyük bir nefretle karşılanmaktadır.

Biz Sivricehüyüklü devrimciler ve köylüler olarak, ağaların baskı ve tehditlerinin, ihbarlarının mücadelemizi engelleyemeyeceğini, onların da parçası oldukları düzenle birlikte yıkılmaya mahkum olduklarını biliyoruz. Ezilen kitlelerin mücadelesini hiçbir güç engelleyemez.

Kahrolsun Muhbirler!
Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet!

Pazarcık Sivricehüyük Köyü devrimcileri

İSTANBUL

Bizler Akpınar Kömür Ocaklarında çalışan devrimci işçiler olarak 1 Mayıs'ı sıkıyönetimin yasak zincirini kırarak kutladığı için tutuklanan Dersim'in Ağzunik Köyünden devrimcilere yardım amacıyla aramızda 7700 lira toplayıp gönderdik.

Sıkıyönetimin yasak zinciri, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini durduramaz.

Yaşasın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs!

Faşizme ölüm, Halka Hürriyet!

İstanbul Kemerburgaz Akpınar Kömür Ocaklarından devrimci işçiler

ÇORUM

Egemen sınıfların karşı-devrimci saldırı ve terörünün giderek arttığı bir dönemde ülke düzeyinde Halkın Kurtuluşu ile Devrimci Yol arasında gerçekleştirilen eylem birliğinin sağlamlaştırılması ve sürekli kılınması çabalarının bir parçası olarak Çorum Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan biz Halkın Kurtuluşu taraftarları D.Yol taraftarları ile eylem birliği yaptık. Bu eylem birliği çerçevesinde 1 Mayıs, 6 Mayıs, 18 Mayıs, 8 Haziran ve 15-16 Haziranda birlikte anma ve kutlama toplantıları düzenledik.

Faşizme karşı mücadelede devrimcilerin oluşturacağı eylem birliğinin taşıdığı büyük önem ve proleter devrimci ve devrimci anti-faşistlerin bu doğrultuda attığı olumlu adımlar, egemen sınıfların yanı sıra birçok oportünistin de yüreğine korku saldı. Biz cezaevi koşullarında oluşturduğumuz eylem birliğinin diğer cezaevleri ve hayatın diğer mücadele alanlarında önemli bir örnek olacağına inanıyoruz. Eylem birliği içinde düzenlediğimiz anma ve kutlama toplantılarının her birine 200-300 ile, 300-350 kişi katıldı. Eylem birliğimiz mahkum kitlesi içinde de olumlu bir gelişme olarak sevinçle karşılandı.

Çorum Kapalı Cezaevinden Halkın Kurtuluşu taraftarları

DEMOKRASİ ÜZERİNE

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teomal Göral - Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Osman Taş-

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No 90/213 Konak/İZMİR -

Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak/İZMİR -

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 180 TL, Yıllık 360 TL, Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Mat. İZMİR

Baskı tarihi: 21 TEMMUZ 1979

Ekonominin çıkmazı ve TİKP'nin reçetesi

TİKP revizyonistleri geçtiğimiz Mayıs ayı içinde, Parti Bilim Kurulu Ekonomi Komisyonu tarafından hazırlandığını belirttikleri ve ülkemizin yaşadığı ekonomik bunalımı inceleyen ve sözde çözüm yolları gösteren küçük bir broşür yayınladı. Emperyalizmi ve Türkiye'nin komprador-feodal düzenini bir kez daha savunmak amacıyla kaleme alınmış olan bu görüşler sözkonusu tarihten kısa bir süre önce ve sonra Aydınlık gazetesinde çıkan bazı yazılarla da desteklenmeye ve savunulmaya çalışıldı.

Baştan sona saçmalıklar ve özellikle de emperyalizme ve kapitalizmin buhranları konusunda çarpıtmalarla dolu olan broşür, buhrandan çıkış yolu için hazırladığı reçetelerle de benzer saçmalıkların ve ihanetin içine batmıştır.

EKONOMİK BUHRANIN KAYNAĞI

TİKP'nin "Ekonomideki Çıkmaz ve Çıkış Yolu" başlıklı broşürü işe bugün yaşanılan ekonomik buhranın nedenlerini ve kaynaklarını tespitle başlıyor. Buna göre, "ekonomik buhranın ana özellikleri... döviz yokluğunun yarattığı sorunlarda düğümlenmektedir". Yani TİKP'li revizyonistlere göre bugün yaşadığımız buhranın esas kaynağı ve ortaya çıkış nedeni "döviz yokluğudu ". Aynı türden tespitlere broşürün diğer bölümlerinde de rastlanıyor. Örneğin 11. sayfada şunlar söyleniyor: "... 1975 yılından beri kendini hissettiren döviz-ithalat-üretim darboğazı, bugün ekonominin varlığını tehdit eder hale gelmiş bulunuyor". Örnekleri çoğaltmak mümkündür.

TİKP'li revizyonistler, ekonomik buhranın kaynağı ve gelişim süreci olarak en kısa ifadesiyle şöyle bir yol çizmişlerdir: Döviz yoktur, bu nedenle ekonominin dönmesi için gerekli ithalat yapılamamakta ve sonuçta üretim durmaktadır. Bütün bunlar işsizliği, aşırı fiyat artışlarını ve diğer kötü sonuçları doğurmaktadır.

Yaşanılan ekonomik buhranın kaynakları ve nedenleri konusunda böyle bir tahlil bütünüyle burjuva bir tahlildir ve zaten burjuvazinin tüm mihrakları, kompradorlar, burjuva ekonomi uzmanları, emperyalist örgütler ve hükümet çevreleri, ekonomik buhranın nedenleri ve kaynakları konusunda tıpa tıp aynı sözleri söylemekte, aynı gerekçeleri göstermektedirler.

Böyle bir tahlil, ekonomik buhrandan çıkış yolu olarak çözümü de kendi içinde taşımaktadır. Eğer döviz bulunabilirse ithalat yapılabilir ve üretim sürdürülebilir. Zaten TİKP'li revizyonistler de bu çözüm yolunu benimsediklerini IMF'nin açacağı krediler konusunda yaptığı olumlu propagandalarla göstermişlerdir. Onlar Aydınlık gazetesinin 11 Ocak 1979 tarihli sayısında şunları yazıyorlardı: "Bugün gerek batı, gerek Moskova, gerekse Ecevit bilmektedir ki Türkiye burjuvazisinin önündeki seçenek batının vereceği 'taze para'dır". Bu ve buna benzer ifadeler IMF'nin icazetiyle açılacak kredilerin ve batıdan gelecek "taze para"nın TİKP"li revizyonistler için de tek seçenek olduğunu ortaya koymaktadır.

BUHRANIN GERÇEK NEDENLERİ

Buhranın kaynağına ve çıkış yoluna ilişkin bu tür tahlillerin ne gerçeklerle ne de Marksist ekonomi-politik bilgisiyle bir ilgisi vardır. Bugünkü buhranın kaynağı olarak döviz yokluğunu göstermek, kapitalizmin kötülüklerini örtbas etmek, onun onulmaz dertlerini gizlemekten başka bir anlama gelmez.

Oysa buhranın gerçek nedeni kapitalist yeniden üretimin yarattığı çelişkilerde, daha genel bir ifadeyle üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki zıtlıkta yatmaktadır. Döviz yokluğu gibi görünüşteki nedenler, yalnızca kapitalizmin bağrında büyüyen gerçek nedenlerin üstünde yeşeriyor ve bu süreç içinde buhranın derinleşmesi doğrultusunda ikinci dereceden bir etki yapıyor.

Bugün yaşanılan buhran, Marksizmin öngörüsüne bütünüyle uygun bir biçimde tipik bir fazla üretim buhranıdır. Buhran batıda başlamış ve hemen ülkemize yansımıştır. Bazı bellibaşlı sanayi ve tarımsal üretim dallarında tıpkı batıda olduğu gibi stoklar büyümüş, üretim kapasiteleri düşürülmüş, binlerce işçi sokağa atılmıştır. Yine batıda başlayan üretim fazlası buhranının sonucu olarak tarım ürünlerimize pazar bulunamamış, tarım ürünlerinin fiyatı düşmüş, buna karşılık emperyalist tekeller toplam kârlarını garanti altına almak ve bu kârları düşürmemek amacıyla kâr oranlarını yükseltmişlerdir. Bunların sonucunda Türkiye'nin dış ticaret açığı hızla büyümüş ve döviz stokları erimiştir. Kısacası döviz yokluğu batıda başlayan buhranın bir türevi ve göstergesi olarak ortaya çıkmıştır. Elbette ki dövizsizlik bütünüyle emperyalist batı ekonomilerine bağımlı Türkiye ekonomisinin ve özellikle de sanayinin bazı dallarında (montaj gibi) üretim kapasitesinin düşmesi, hatta bazı işletmelerin tamamen durmasında etkide bulunmuştur.

Türkiye'de 1970'li yılların başlarından itibaren derinleşerek gelişen buhran, gerçekte batıda başlayan buhranın doğrudan bir yansımasıdır. Özellikle otomotiv ve tekstil sanayi gibi dallarda aşırı üretimin yarattığı buhran doğrudan doğruya batıda stokların ortaya çıkmasına yol açan buhranın bir devamı niteliğindedir ve hammadde kaynakları ve pazar üzerindeki tekellerin denetimi dolayısıyla derinleşmektedir.

TİKP revizyonistleri, yaşanılan buhranın kaynağı olarak dövizsizliği göstermeleri, kapitalizmin onulmaz hastalığı olan ve periyodik olarak tekrarlanan aşırı üretimin yarattığı buhranları gizlemekten başka bir sonuç vermemektedir. Oysa işsizlik, aşırı fiyat artışları, dış borçların kabarması ve döviz stoklarının erimesi gibi olgular ancak bugünkü buhranın gerçek bir tahlili temelinde anlaşılabilir.

BATIDAKİ BUHRAN VE PETROL FİYATLARINDAKİ ARTIŞ

TİKP revizyonistleri, yaşanan buhranın kaynakları konusunda burjuva görüş açısını o derece benimsemişlerdir ki batıda derinleşen ekonomik buhran konusunda da tıpkı emperyalist ülkelerin çeşitli sözcülerinin bu buhranın kaynağı olarak gösterdikleri petrol fiyatlarındaki artışı kapitalist ülkeleri saran krizin tek nedeni olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişlerdir. Broşürün 37. sayfasında şunlar söylenmektedir: "Bugünkü ekonomik buhranın başlangıcı 1974 yılına dayanıyor. 1973'te petrol üreticisi ülkelerin petrol fiyatlarına yaptıkları zamdan sonra başta ABD olmak üzere gelişmiş kapitalist ülkeleri bir enf

Devamı sayfa 6'da

Denize düşmüşken yılana sarılmak...ya da

Ekonomik darboğazdan çıkmak için Rusya'ya dayanmak

Son günlerde ağzını açan her politikacı, işadamı ya da ekonomi uzmanı mutlaka ekonomik darboğazların aşılmasından söz açar. Peki ama, bu ekonomik darboğazlara nasıl gelindi? Bu duruma bizleri kim soktu? Acaba bugün gelinen yerde ekonomik darboğazlar bu kapitalist sistemin kaçınılmaz sonucundan ileri gelmiyor mu? Ülkemizin ve halkımızın gerçek kurtuluşu bu düzenin değişmesinden geçmiyor mu? Yıllardır bu sorular ülkesini ve halkını düşünen herkesin kafasındadır. Gerçek çözüm, başka yerlerde aranıp duruluyor. Oysa ki çözüm bu sistemin karşıtındadır.

Yıllardır ülkemizi bir ahtapotun kolları gibi saran, ihraç ettiği sermaye ile iliğimize kadar bizi sömüren emperyalist devletlerden medet ummak, bizi bataklığa sokanlara boş gözlerle bizi kurtarmalarını beklemek, ya da bir sömürücüden kurtulmak için ötekinin kollarına atılmayı kurtuluş sanmak, işte yıllardır, izlenen bu sakat politikalar bugünkü darboğazların gerçek sebebidir. Bugün günlük hayatımıza giren IMF, Dünya Bankası ya da başka bir kuruluş, kimlerden cesaret alarak ekmek fiyatlarını bile tespit ediyor? İşçi ücretlerinin dondurulmasını öneriyor ve kamuoyunca yakından bilinen benzeri birtakım olayların tek sebebi olabiliyor?

Daha doğmamış bebeğin 6000 TL borçlu doğmasına neden olanlar kim? Hep bugüne dek medet umulan, dost diye sanılan emperyalist devletler değil mi? Şimdi denize düşen yılana sarılır mantığıyla çözümü bir sömürücünün kollarından ötekinin kollarında aramak boş bir umut değil mi?

Bütün bu sorulara bir yanıt bulabilmek için ülkemizin içinde bulunduğu sanayi yapısına bir göz atmak yeterlidir. Bugün ülkemizin iktisadi can damarlarını ellerine geçiren emperyalistler ve sosyal-emperyalistler % 49'u tüketim malları, % 38'i ara mallara ve % 13'ü yatırım malları üretimine dayalı kendisinin bir uzantısı olan komprador nitelikte bir sanayi geliştirmişlerdir. Sanayinin % 13'lük bölümünü oluşturan yatırım mallarının ise % 17,7'si madeni eşya, % 15,7'si makina imalatı, % 19,6'sı elektrik makinaları ve elektronik, % 38'i taşıt araçları ve % 9,9'u tarım alet ve makinaları sanayiinden oluşmaktadır. İşte ülkemizi (500 milyar lira) dış borç altına sokan, 52 milyar liralık dış ticaret açığı veren sanayi böyle bir sanayidir. Oysa ki yıllardır küçük Amerika masallarıyla halk kitleleri uyutulmaya çalışıldı. Şimdi gelinen yerdeki acıklı manzaradan hâlâ ders almayanlar, Amerika'nın kollarından Rusya'nın kollarına atılmayı çözüm gibi göstermeye çalışıyorlar. Oysa ki kimin kollarında olmak sömürü değişmedikçe pek fark etmiyor. Bugüne kadar izlenen politikayı şu, ya da bu biçimde sürdürmek isteyenler, ne yaparlarsa yapsınlar, kendi gücüne güvenmeyi esas almayan bir politikayla ekonomik darboğazların aşılması mümkün değildir. Bu ilke bir süs olsun diye değil, gerçekten uygulanmadıkça arzu edilen sonuca hiçbir zaman varılamaz.

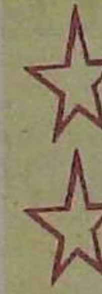
Denize düşen yılana sarılır mantığıyla ekonomik darboğazları aşmayı umut edenlere, kurtuluş yolunu Rusya'da gösterenlere Rusya ile Türkiye arasında imzalanan "üçüncü protokol"un sonuçlarını ve Rusya'nın yaptıklarının Amerika'nın bugüne dek yaptıklarından hiç de bazılarının iddia ettiği gibi farklı olmadığını göstermeye çalışacağız.

RUSYA'YA DAYANMAK ÇÖZÜM OLAMAZ

Bilindiği gibi 14-19 Ekim 1978 tarihleri arasında Türkiye ve Sovyetler Birliği hükümetleri düzeyinde süren görüşmelerden kısa bir süre sonra Rusya ile Türkiye arasında "Üçüncü protokol" imzalandı. Bu protokolle toplam 18 projenin maliyeti olan 3,8 milyar dolar dış kaynaklı 210 milyar liralık bir finansman ortaya çıkarılmış bulunmaktadır. Yapılan bu anlaşma ile Türkiye'de artık Rusya'nın da at oynatacağı bir alan haline gelmiş bulunuyor.

Rusya bugüne dek Türkiye'ye 140 milyar lirayı aşkın sermaye ihraç etmiş ve bunun sonucu olarak yaratılan artık değeri şu ya da bu yolla götürmüştür. Bu son "protokolle", Rusya'nın sermaye ihracı 500 milyar liraya ulaşacaktır. Açıktır ki bu sömürüyü ve denetimi de beraberinde artıracaktır. Rusya daha şimdiden 6000 lira borçlu doğan bebeğin borcunun önemli bir kısmından sorumludur. Rusya ile Türkiye arasındaki gelişmeler, bazılarının iddia ettiği gibi basit bir ticari alışverişi çoktan aşmıştır. "Üçüncü protokol" bu durumu daha da pekiştirmiştir.

Yapılan anlaşma sonucu en iyimser bir düşünceyle Türkiye, enerji üretiminin ve enerji hammadde işletmeciliğinin en az % 50 si Rusya'nın denetimine girmiştir. Rusya, yalnız şartelleri eline geçirmekle kalmamış, aynı zamanda Orhaneli, Çan, Muğla Yatağan, vb. birçok önemli linyit işletme projelerini de elde etmiştir. 1977 verilerine göre 49 milyar liralık devlet kredi yatırımlarının % 26'sı Rusya'ya aittir. Türkiye'nin 500 milyar liralık dış borçlarının önemli bir bölümü Rusya'ya aittir. Artık 6224 sayılı Yabancı Sermaye Kanunu'ndan da yararlanan Rusya, doğrudan yatırımlara da girebilmektedir. Ülkemizde giderek yayılan Rusya, çoğu kez "cazip" teklifler ileri sürmekte ise de, gerçekte ileri sürdüğü tekliflerin başında gelen hammadde karşılığı kredi politikası oldukça azgın bir sömürü biçimidir ve doğal kaynaklarımızı daha yeraltında iken ipotek altına almaktadır.

RUSYA İLE YAPILAN ÜÇÜNCÜ PROTOKOL HAMMADDE KARŞILIĞI KREDİ POLİTİKASINA DAYANIR. BU POLİTİKAYLA DOĞAL KAYNAKLARIMIZ DAHA YERALTINDA İKEN İPOTEK ALTINA ALINMAKTADIR.

KENDİ GÜCÜNE GÜVENMEYİ ESAS ALMAYAN BİR TOPLUM, EKONOMİK DARBOĞAZLARI AŞAMAZ. BİR SÖMÜRÜCÜNÜN KOLLARINDAN ÖTEKİNİN KOLLARINA ATLAMAKLA SORUNU ÇÖZECEĞİNİ SANMAK KENDİNİ ALDATMAK DEĞİLSE, MUTLAKA İHANETTİR.

SOVYETLER 1.5 MİLYAR DOLARLIK EKONOMİK YARDIM YAPACAK

EN BÜYÜK ANLAŞMA

Sovyetler'le yaptığım anlaşmanın en önemli dört maddesi şöyle

Kremlin'deki toplantı masasında...

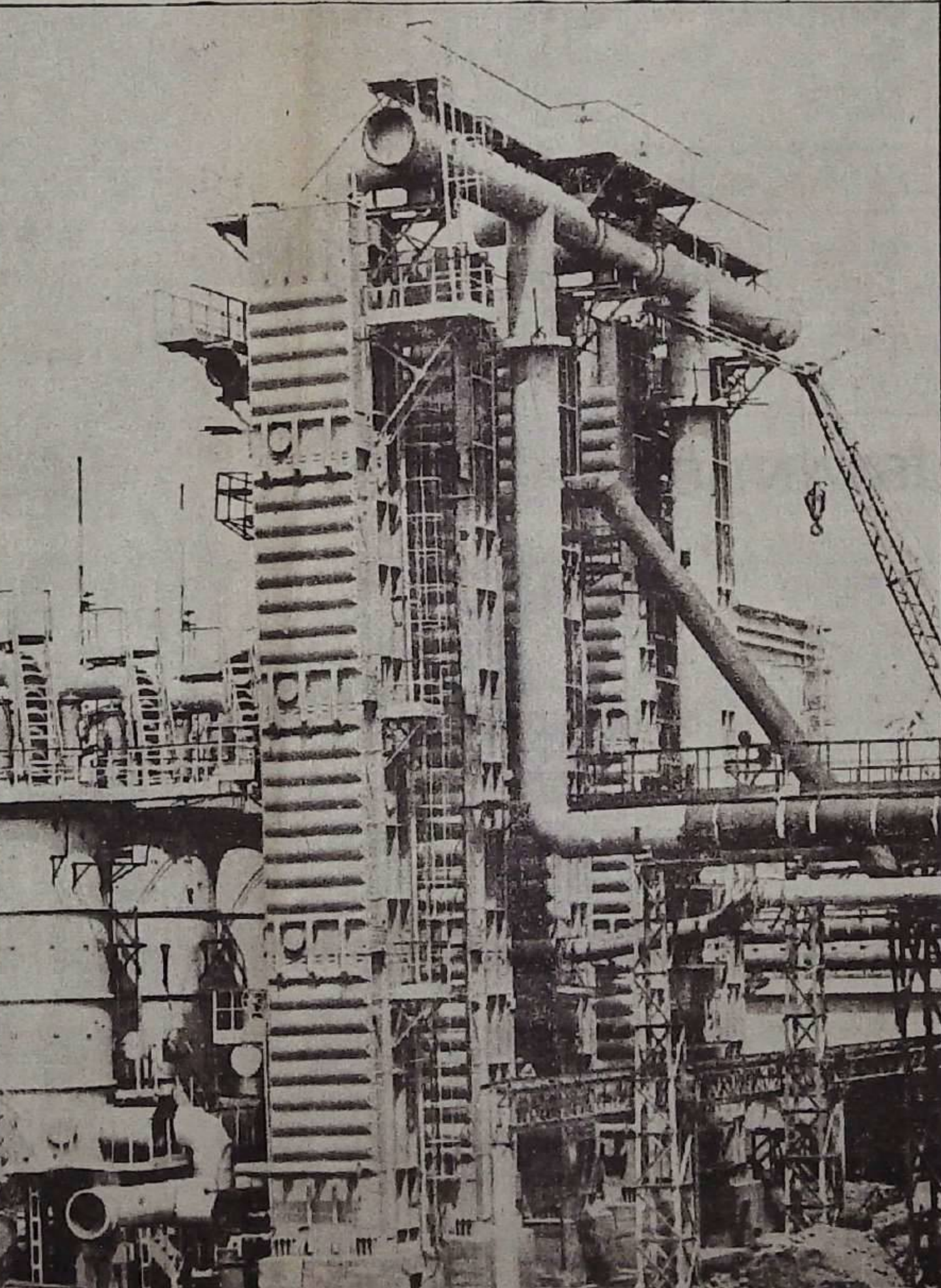
Anlaşıp el sıkıştılar

Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında yapılan Üçüncü Ticaret Protokolünün tohumu geçen yıl Kosigin ile Ecevit arasında gerçekleşen toplantıda atıldı. Üçüncü Protokol, Sovyetler Birliği'nin yarı-sömürgesi bir ülke için nasıl tehlikeli bir yılan olduğunu göstermeye yetmektedir.

MALIN CİNSİ	1979	1980	1981
Canlı hayvan	7000 ton	7000 ton	7000 ton
Tütün	8000 "	8000 "	8000 "
Alümina	50000 "	50-70000 "	50-70000 "
Barit	80000 "	100000 "	120000 "
Sinter Magnezit	50000 "	50000 "	50000 "

Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında imzalanan "Üçüncü Ticaret Protokolüne göre Sovyetler Birliği verdiği kredi karşılığında yaş sebze ve meyve, asbest, antimuan vb. madenlerin yanı sıra yukarıdaki tabloda gözüken maddeleri de dünya piyasaları fiyatlarından ortalama % 15 daha ucuza kapatmıştır. Bu fiyatlar, bazı madenlerde özellikle yaş sebze ve meyvada % 50'ye yaklaşmaktadır.

Rusya'ya dayanmanın bir çözüm olamayacağını, bunu önerenlerin büyük yanılgı içinde olduğunu, Rusyanın Türkiye'de kurduğu, Seydişehir Alüminyum ve İskenderun Demirçelik Tesislerinin acıklı haline bakarak görmek mümkündür. Rusya'nın kurduğu Seydişehir Alüminyum Tesisleri bir türlü mamul madde üretimine geçemedi; tam kapasite ile çalışamadı. Rusya, Seydişehir Alüminyum Tesislerini yalnızca teknolojik gereklerden dolayı değil, kendi reklamını yapmak için de birtakım zorlamalarla yeni tesisler devreye sokmaya çalışmaktadır. Böylece Seydişehir Alüminyum işletmesini geri teknolojinin bir karikatürü olmaktan kurtarmaya çabalamaktadır. İsdemir'de de benzeri oyunlar tezgahlanıyor. Sadece bu birkaç örnekle gerçeği görmek gerekirken, Rusya'nın yatırım ve benzeri girişimlerini ilericilik adına maskelemek ve bir çözüm yolu olarak göstermeye çalışmak saçmalıktır.

Rusya'ya dayanmanın bir çözüm olamayacağını, Rusya'nın Türkiye'de kurduğu İskenderun Demirçelik Tesislerinin acıklı haline bakarak görmek mümkündür. Milyonlarca dolar karşılığında Rusya geri teknolojiye dayalı, hammadde, yedek parça açılarından dışa bağımlı bir işletme kurdu.

HAMMADDE KARŞILIĞI KREDİ POLİTİKASI

Emperyalist ülkeler, uzun bir süredir, kredileri dünya piyasasının büyük sıkıntılar içinde olduğu hammaddeler karşılığında vermektedirler. Oysa ki bu durum azgın bir sömürü biçimidir. ABD'nin gelecek yıllarda üretilecek tarım ürünlerimize bugünden el koymayı planladığı WELLS FARGO örneğinde olduğu gibi Rusya da hammadde karşılığı kredi vererek doğal kaynaklarımızı daha yeraltında iken ipotek altına alıyor. Böylece bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bu durumun en açık kanıtı, Rusya'nın kurduğu Seydişehir Alüminyum Tesislerinde 1974'ten beri üretilen alüminanın (yarı mamul) hemen tümünün dünya piyasasına göre oldukça düşük fiyatlarla Rusya'ya ihraç edilmesidir. Şimdi ister istemez akla bir soru gelmektedir.

Türkiye'de alümina üretimi Rusya'nın ihtiyacına yöneliktir. Çünkü Rusya'nın sanayisinin % 60'ı savaş sanayine dayalıdır. Bu sanayinin içinde uçak sanayi önemli bir yer tutmaktadır. Alüminyum uçak sanayisinin en temel maddesidir. Rusya'nın wolfram isteği hikayesi günlük gazeteleri takip eden herkesin bildiği bir olaydır. Yine güya ekonomik darboğazlardan çıkması için Türkiye'ye her yardımı yapacağını söyleyen Rusya'nın bu darboğazdan yararlanarak buğday için çok düşük fiyat verdiği yine bilinen bir diğer konudur. Bütün bunlar verilen kredilerin hammadde ile ödenmesinden ileri gelmektedir.

DOĞAL KAYNAKLARIMIZ DAHA YERALTINDA İKEN İPOTEK ALTINA ALINIYOR

Rusya, hammadde karşılığı verdiği kredilerle her geçen gün yavaş yavaş istediği hammaddelerin listesini kabartıyor. Önceleri yalnız alümina isteyen Rusya, giderek bu listeyi çoğaltmıştır. Asbest, antimuan, magnezit, barit, wolfram, canlı hayvan, tütün Rusya'nın istediği hammaddelerin başında geliyor. 1978'de dünya piyasasının büyük bir sıkıntı içinde olduğu toplam barit ihracatımızın % 92'sini bulan 127 bin ton barit, Rusya'ya ihraç edilmiştir. Stratejik önemi büyük olan bu madenlerin yanı sıra Rusya giderek kroma da yönelmektedir. Çünkü bugüne dek krom ihraç ederek batılı emperyalistlere olan borcunu ödememeye çalışan Rusya, giderek kromda üretim talebini karşılayamaz duruma gelmiştir. Ayrıca bu madenden önemli miktarda stoklamaya gitmektedir.

30 Aralık 1978 tarih ve 16505 sayılı resmi gazeteyi inceleyenler Rusya'nın doğal kaynaklarımızı daha yeraltında iken nasıl ipotek altına aldığını göreceklerdir. Bu anlaşmaya göre 1979-1981 yılları arasında Rusya'ya ihraç edilecek maddeler arasında diğer şeylerin yanı sıra şu madenler ve ürünler oldukça ilginçtir. (Bkz. Tablo)

Yani halkımız yemek için et bulamazken her ne pahasına olursa olsun Rusya'ya her yıl 7000 ton hayvan eti satılacak. Biz her yıl milyonlarca liralık döviz verip alüminyum ithal ederken, alüminyum üretsin diye kurulan tesis yarı-mamul madde olan alüminayı Rusya için üretecek. Bu durum, en çarpıcı bir şekilde şunu kanıtlamaktadır: İster Amerika olsun, isterse Rusya olsun hammaddelerimizi talan ediyorlar. Doğal kaynaklarımız başta bu iki süper devletin ihtiyacına yönelik olarak üretiliyor. Biz yiyecek tuz bulamazken, tuza yatırım yapamazken, tarlalarımız için suni gübre milyonlarca lira karşılığında ithal edilirken ve fosfatlarımız yıllardır yatırımlar için beklerken, emperyalist devletlerin ihtiyacı olan birçok madene yatırım yapılıyor.

İşte en kısa hatlarıyla ekonomik buhrandan çıkış yolu olarak Sovyetler Birliği'ne dayanma çabalarının sonuçları bunlardır. Tek başına kısa bir süre önce imzalanan "Üçüncü Protokol" bile Sovyetler Birliği'ni bir kurtarıcı olarak göstermek isteyenlerin ihanetini ortaya sermeye yetmektedir.

* * *